

LỄ CƯỚI CỦA CHIÊN CON

Cảm ơn, Anh Edmonds. Xin Chúa ban phước cho anh.

Xin chào, các bạn. Chắc chắn là một đặc ân được ở đây lần nữa trong Đền tạm Thông Công này. Khi tôi đi ngang qua, chiều nay, và nhìn xem nó ở đâu, và tôi thấy chữ “Thông Công,” chữ đó đúng là thật sự thích hợp với tôi. Tôi thích điều đó, Anh Edmonds à. Sự thông công, đó là điều chúng ta tin.

² Một người bạn cũ của tôi, vừa về nhà ở với Chúa, nhiều người trong các bạn có thể đã biết anh ấy, Tiến sĩ F. F. Bosworth, rất nhiều người trong số các bạn. Tôi tin rằng, ông ấy đã ở đây tại Phoenix, với tôi một lần, một linh hồn rất hào hiệp. Và ông ấy là một...đã có một—một...Ông là một cụ già thánh thiện, nhưng có khiếu hài hước. Và cụ đã có lần, nói với tôi, cụ nói...Tôi tiếp tục nói về sự thông công. Và ông cụ nói, “Anh Branham, anh biết sự thông công là gì không?”

Tôi nói, “Ồ, tôi nghĩ vậy, Anh Bosworth.”

³ Ông cụ nói, “Đó là hai người trong một con thuyền.” Vì vậy, và điều đó gần đúng, chia sẻ một không gian với nhau.

⁴ Và tôi đã thấy nhiều người trong anh em đưa tay lên, cho thấy biết về Anh Bosworth. Là rằng—rằng anh em biết anh ấy, tôi chỉ muốn nói một lời về những khoảnh khắc cuối cùng của anh ấy ở trên đất này. Tôi đã biết anh ấy một thời gian. Và anh ấy đã ở ngoài đây rao giảng Phúc âm và cầu nguyện cho người đau, trước khi tôi được sinh ra. Vì vậy anh em có thể thấy anh ấy bao nhiêu tuổi. Chúa cho anh ấy sống, tôi nghĩ, khoảng tám mươi lăm năm, đại loại như thế, và vẫn là một cụ già hào hiệp khi ông chết.

⁵ Khi ông bảy mươi lăm tuổi, tôi tin là như vậy, ông ấy và tôi đang ở...Tôi tin, là Khách sạn Edgemont ở Miami. Và chúng tôi đã dùng bữa ăn tối của—của chúng tôi, và đi ra bờ biển nơi có sóng vỗ, để ngắm trăng lên. Và tôi đây này, khoảng bốn mươi tuổi, vai rũ xuống, bước ra như thế. Còn anh ấy, khoảng bảy mươi lăm

tuổi, lưng thẳng hết sức. Và tôi nhìn anh, mà trong lòng ngưỡng mộ anh. Và tôi nói, “Anh Bosworth ơi, tôi muốn hỏi anh một câu.”

Anh ấy nói, “Cứ hỏi, Anh Branham.”

Và tôi nói, “Khi nào là lúc tốt nhất của anh?”

6 Anh ấy nói, “Ngay bây giờ.” Chà, thế thì, tôi cảm thấy xấu hổ về bản thân mình. Và anh ấy nói, “Anh quên rằng tôi chỉ là một đứa trẻ, sống trong một ngôi nhà cũ kỹ đó thôi,” anh ấy nói. Và đó là Anh Bosworth.

7 Khi tôi nghe tin anh sắp gặp Chúa, Tôi gần như đã làm cháy lớp xe hơi của mình, đi xuống Miami, để gặp anh ấy. Và khi vợ chồng tôi đến đó...Và gia đình Bosworth và gia đình chúng tôi đã từng là những người bạn tuyệt vời. Và chúng tôi đi vào. Vị tộc trưởng già đang nằm trên một chiếc trường kỷ nhỏ. Và anh ấy đã đứng dậy, cái đầu hói nhỏ bé, đôi cánh tay gầy guộc giơ ra cho tôi, giống như *thế*. Những giọt nước mắt lăn dài trên má tôi. Tôi ôm chầm lấy anh trong đôi tay mình, và tôi khóc, “Cha tôi ôi, cha tôi ôi, xe và lính kỵ của Y-sơ-ra-ên!” Bởi vì, nếu từng có một người lớn tuổi từng có phẩm giá cao trong phong trào Ngũ Tuần, thì đó là Anh Bosworth. Anh ấy chắc chắn là vậy. Anh ấy là một bông hoa tuyệt vời.

8 Và anh em biết đấy, điều trước tiên anh ấy muốn làm, là kể cho tôi một chuyện đùa ngắn, giống như thế, anh em biết đấy.

Và tôi nói, “Anh Bosworth, anh sẽ khỏe lại chứ?”

9 Anh ấy nói, “Không, Anh Branham. Tôi có đau đâu, ngay từ đầu.” Anh ấy nói, “Tôi chỉ đang về Nhà thôi.”

Tôi nói, “Ồ, điều đó rất tốt.”

10 Chúng tôi chỉ vừa rời khỏi công trường truyền giáo của Châu Phi, anh ấy và tôi. Anh ấy nói, “Tôi chỉ là quá già để sống lâu hơn nữa.” Anh ấy nói, “Tôi đang về Nhà.”

Tôi nói, “Anh Bosworth, anh khuyên tôi nên làm gì?”

11 Và anh ấy nói, “Hãy ở lại với Phúc Âm.” Và anh nói, “Quay trở lại với những cánh đồng truyền giáo nhanh nhất như có thể.” Nói, “Đó là lời khuyên của tôi.”

12 Và tôi nói, “Anh Bosworth, một điều nữa tôi muốn hỏi anh.”

Anh ấy nói, “Gì thế, Anh Branham?”

13 Tôi nói, “Vậy thì, anh đã để khoảng sáu mươi năm dành cho, sự hầu việc Chúa, hay có lẽ nhiều hơn thế nữa.” Và tôi nói, “Khi nào là thời gian hạnh phúc nhất của anh trong đời?”

Anh ấy nói, “Ngay bây giờ.”

Và tôi nói, “Anh Bosworth à, anh biết mình sắp chết không?”

14 Anh ấy nói, “Tôi không thể chết. Tôi đã chết nhiều năm trước.” Và tôi...Anh ấy nói, “Anh Branham, tất cả những gì tôi đã yêu quý và chăm sóc trong sáu mươi năm qua, tôi đang chờ Ngài mở cánh cửa đó bất cứ lúc nào và đến, đón tôi.”

Tôi nghĩ về bài đó, *Thi Thiên Của Cuộc Đời*:

Đời sống của những người vĩ đại nhắc nhở tất cả chúng ta

Chúng ta có thể làm cho đời sống mình siêu phàm,

Với sự nghiệp, để lại đằng sau chúng ta

Những dấu chân trên cát của thời gian.

Và anh ấy chắc chắn đã để lại những dấu chân, với tôi.

15 Trước khi anh chết, hay, qua-...đi vào Miền Vinh hiển, khoảng một giờ, hay có lẽ nhiều hơn, trước khi anh qua đời, anh ấy đã ngủ được vài giờ, và vợ anh ấy, các con trai anh ấy, những người thân yêu của anh ấy đang đứng xung quanh, và ông cụ đó thức giấc, nhìn chung quanh, rồi đứng dậy, và chạy qua sân nhà, và bắt tay với mẹ anh mà đã mất nhiều năm, với cha anh. Và trong hơn một giờ, anh đã bắt tay với mọi người, nói, “Đây là Anh John. Vâng, anh đã đến với Đấng Christ trong buổi nhóm của tôi ở Joliet, Illinois. Đây là Anh...” Bắt tay với những người cải đạo của mình đã qua đời, trong nhiều năm.

16 Tôi—tôi nói với anh em, đôi khi tôi tin rằng trong một giờ chúng ta đi từ trái đất này vào một thế giới khác, tôi tin lúc nào đó khi...Dù thế nào đi nữa, sẽ khó băng qua dòng sông, anh em biết đấy. Tôi tin có lẽ Chúa phán với những người thân yêu của chúng ta, “Hãy đi xuống sông và gặp họ dưới đó.” Vì như Gia-cốp đã nói, một ngày nào đó chúng ta sẽ được nhóm lại với những người của chúng ta.

17 Tôi cũng đang mong chờ ngày đó đến. Và rồi khi tôi kết thúc cuộc đời này ở đây, hoặc Đức Chúa Trời kết thúc cuộc đời tôi ở đây, và tôi thấy rằng tôi đã chiếm được mọi thành trì mà tôi có thể, đi qua qua mọi khoảnh đất mọc cây tầm xuân, và leo lên mọi ngọn đồi, tôi muốn nhìn lại, thấy tôi đã ở đâu, khi tôi đi xuống dòng sông.

18 Tôi đã luôn nói, giống như những người da màu ở đây, họ có một bài hát nhỏ mà họ hát, “Tôi không muốn gặp phiền toái ở dòng sông.” Tôi muốn giải quyết hết điều đó bây giờ.

19 Có lẽ chỉ tra gươm lại vào vỏ, và lấy mũ sắt ra, đặt nó trên bờ sông, và giơ tay lên, và la lớn, “Mang phao cứu sinh ra, Cha ơi. Con đang đến nhà sáng nay.” Ngài sẽ ở đó. Đừng lo lắng. Tôi tin điều đó. Tôi nghĩ đó là sự ưa thích trong lòng của mỗi một chúng ta.

20 Bây giờ, thật là một đặc ân lớn được ở đây tối nay với mục sư đáng yêu này và hội thánh của ông, và công việc kỳ diệu này, và những người đang kêu ngụy trong Đấng Christ, trong sự cuối cùng này của Phoenix. Vì, thực sự, chúng ta là những người kêu ngụy. Chúng ta là những khách hành hương và khách lạ ở đây. Chúng ta đang tìm kiếm một Thành phố.

21 Như tôi đang nói sáng nay với đèn tạm của Anh Fuller, về Dòng dõi Thánh. Bây giờ, nếu anh em có máy ghi âm, tôi không bao giờ nhắc đến. Nhưng có điều gì đó đã xảy ra sáng nay, mà tôi...Nếu anh em có một băng ghi âm, nếu anh em có một trong những cuốn băng ghi âm, tôi tin chắc anh em đánh giá cao điều đó. Anh Maguire có chúng, và *Dòng Dối Thánh Của Áp-ra-ham*.

22 Hãy xem, dòng dõi của Áp-ra-ham là Y-sác, là người Do Thái, xác thịt. Nhưng Dòng dõi Thánh là Đấng Christ, qua lời hứa, và Đấng Christ là Lời Đức Chúa Trời được bày tỏ. Và nó ở trong lòng chúng ta ngày hôm nay khi chúng ta...“Ví bằng Ta...Các người cứ ở trong Ta, và Lời Ta ở trong các người, hãy cầu xin mọi điều mình muốn, thì điều đó sẽ được thực hiện cho các người.”

23 Bây giờ, tôi đã bày tỏ điều đó, về Phoenix, nhiều lần kể từ khi tôi ở đây...Lần đầu tiên tôi đến là ba mươi lăm năm trước. Và tôi đã sống ở đó, góc phố 16 và Henshaw, làm việc tại Trang

trại Circle R ở ngoài đây, ngoài Wickenburg. Và tôi đã hẹn hò với một cô gái trẻ ở góc đường 16 và Henshaw. Tôi đã đi tìm địa điểm này ngày nọ, và nó thậm chí không còn là Henshaw nữa. Bây giờ là Buckeye. Và đó là một thành phố lớn ngay trong khu vực đô thị của Phoenix ở đây. Mọi thứ đều thay đổi như vậy.

24 Và vợ tôi và tôi đi lên Núi Phương Nam, nhìn bao quát Phoenix. Tôi nghĩ, khoảng ba trăm năm trước, có lẽ không có gì ở đây ngoài chó sói, xương rồng, và vân vân. Còn bây giờ đó là một thành phố lớn không thể tưởng tượng được. Bây giờ, tôi nói, “Em yêu, đó là được cải đạo hay làm hư hỏng? Em có thể dùng sự lựa chọn của mình. Với anh, thì nó đã bị hư hỏng lúc này. Bởi vì, những tòa nhà vĩ đại và cấu trúc đẹp đẽ này sẽ tốt đẹp nếu những người đàn ông và đàn bà đang đi đi lại lại trên đường phố, giơ tay họ lên với Đức Chúa Trời, ngợi khen Đức Chúa Trời, và anh chị em sống giống như thế; thay vì uống rượu, cờ bạc, hút thuốc, nói dối, trộm cắp, những ổ rượu lậu, mọi điều xấu ác. Dù giữa tất cả điều đó, mặc dù...”

Lúc đó vợ tôi nói với tôi, “Thế thì, Billy, anh ở đây để làm gì?”

25 Tôi đáp, “Nhưng, em yêu, từ khi chúng ta ở đây được mười lăm phút, bao nhiêu lời dối trá đã được nói qua khắp thung lũng đó? Bao nhiêu lời thề đã được thực hiện, Danh Chúa vô ích chẳng? Bao nhiêu liều thuốc, bao nhiêu rượu ứt-xky, bao nhiêu vụ người đã phạm tội tà dâm, và tất cả thông qua đó, chỉ trong một thời gian ngắn, trong khi chúng ta ở đây?”

Nàng nói, “Điều đó không kinh khủng sao?”

26 Nhưng tôi đã nói, “Đây là điều mà chúng ta ở đây, em yêu. Bao nhiêu lời cầu nguyện trung tín đã dâng lên kể từ khi chúng ta ở đây? ‘Các người là Ánh sáng của thế gian.’ Đó là lý do chúng ta có mặt ở đây, để gánh vác vai trò của chúng ta với những nhà thờ nhỏ ở đây, làm mọi thứ chúng ta có thể, để giúp nó tiếp tục tiến lên. Để trở thành một...”

27 Hết thấy anh em, các anh em thánh đồ, là một ơn phước với tôi. Tôi hi vọng rằng mình sẽ là một nguồn phước đối với anh em trong sự thăm viếng ở đây. Và tôi, khi tôi phát hiện ra rằng tôi có thể đến thăm các giáo phái và tổ chức khác nhau, và—và

các hội thánh khác nhau, và vân vân, các anh em qua thung lũng Phoenix ở đây, lòng tôi bồi hồi xúc động. Điều đó diễn ra trước hội đồng mà tôi sắp giảng, tại hội đồng của các Thương Gia Cơ đốc, Tôi nghĩ, vào bữa điểm tâm sáng thứ Bảy, và sau đó là buổi nhóm chiều Chúa nhật, theo sau đó, Chúa nhật kế tiếp. Và thật là một đặc ân khi được gặp gỡ những anh em đồng lao đó. Tôi nghĩ họ có khoảng hai ngàn năm trăm chỗ ngồi ở đó. Có nhiều chỗ ngồi cho tất cả chúng ta. Và chúng tôi hy vọng sẽ gặp anh em ở đó.

²⁸ Và sau đó để có thời gian thông công này, để đi từ nhà thờ này sang nhà thờ khác, và giảng. Tôi nghĩ sáng nay tôi đã giảng đến khản cả giọng, trong khoảng một tiếng rưỡi đồng hồ. Và đó là một bài giảng ngắn. Tôi thường không đi ra trước ba hay bốn tiếng đồng hồ, tại—tại hội thánh ở nhà. Tôi chỉ...Tôi không phải là thầy giảng. Vì thế tôi—tôi chỉ tạo ra một tiếng ồn vui vẻ cho Chúa. Tôi thích làm điều đó rất nhiều. Tôi—tôi nghĩ tôi thật thích nó, vì vậy tôi cứ tiếp tục làm điều đó. Đã có bốn hoặc năm người khác nhau, chỉ ra cho tôi rằng tôi đang giữ mọi người quá muộn, vì vậy tôi biết điều đó là đúng. Và tối nay, thành thật mà nói, chúng ta sẽ ra khỏi đây trước một giờ sáng. Tôi, tôi sẽ gần như đảm bảo với các bạn về điều đó. Tôi chỉ, gần như...Một bầu không khí thuộc linh rất tốt như vậy, và mọi thứ thật đáng yêu, tôi chắc rằng Đức Thánh Linh sẽ ban phước cho chúng ta.

²⁹ Bây giờ, bây giờ tôi không có bất kỳ buổi nhóm chữa lành nào trong các buổi nhóm. Tôi...Một đêm, xuống nhà anh...Danh Jêsus, mục sư là gì nhỉ? Anh Outlaw. Nhà thờ của Anh Outlaw, có rất nhiều người muốn được cầu nguyện cho. Và tôi bảo con trai tôi phát một số thẻ cầu nguyện. Và sau đó một vài đêm, Đức Thánh Linh giảng xuống trong tòa nhà, cho đến khi...Anh em biết tất cả. Anh em đã ở trong các buổi nhóm của tôi. Tất cả anh em đều biết. Anh em thấy cách sự phân biệt, và vân vân. Nhưng bây giờ tôi nhận thấy nó đang tích lũy nhiều để được cầu nguyện. Và tôi nhận thấy rằng lần đầu tiên, bắt đầu từ thứ Tư và thứ Năm. Tôi nghĩ tôi sẽ đợi đến sau Chúa nhật, bởi vì nếu anh em đang có các buổi nhóm chữa bệnh trong nhà thờ...

30 Anh em biết đấy, tôi—tôi đã thông báo khắp nơi tôi đến để cho mọi người làm đúng nhiệm vụ của mình vào Chúa nhật, anh em thấy đấy. Những buổi nhóm đặc biệt này chỉ là thăm viếng các anh em. Và chúng ta—chúng ta muốn mọi người giữ vị trí của mình, vì mục sư của bạn đang đợi bạn, và đó là nơi bạn nên ở.

31 Vậy thì—thì tôi nghĩ, tối mai, nếu Chúa muốn, tôi không... Chúng ta sẽ ở đâu vào tối mai? [Một người anh nói, “Ở Tempe, tại nhà thờ của Anh O’Donnell.”—Bt.] Anh O’Donnell, ở Tempe, Arizona. Bây giờ, nếu anh em không có bất kỳ—bất kỳ điều đặc biệt nào đang diễn ra tại nhà thờ của mình, và anh em có những người bị bệnh, ồ, tôi sẽ cầu nguyện cho người đau, tối mai, chỉ có một hàng người cầu nguyện bình thường, cầu nguyện cho người đau, có lẽ—có lẽ là thứ Hai, thứ Ba. Hãy xem, tôi cho là... Tôi thì...Ồ, tôi có...Tôi cũng có giảng cho hội thánh vào tối thứ Tư à? [“Vâng.”] Tối thứ Tư. Thế thì nó...

32 Và nó bắt đầu vào thứ Năm, đúng không, ngày hội đồng? [Một người anh nói, “Tôi đã nhận được những thứ...?...”—Bt.] Được rồi, thưa anh. Anh ấy sẽ đưa ra thông báo ngay bây giờ. [“Thấy đó, chúng ta ở đây tối nay. Và tối mai chúng ta có mặt tại Hội Phúc Âm Ngũ Tuần Tempe. Và sau đó là Mountain View ở Sunnyslope vào ngày hai mươi ba. Và sau đó là tại Trung tâm Ngũ Tuần vào ngày hai mươi bốn.”] Được rồi, tốt lắm. [“Tôi không thể nhớ, chính tôi. Tôi hơi bối rối với nó.”] Đừng nghĩ về điều đó.

Tôi đã nói chuyện ngày hôm trước, về, “Không thể nhớ.”

33 Và Anh Jack Moore nói với tôi, nói, “Anh nghĩ mình tẻ ư?” anh ấy nói.

34 Tôi nói, “Anh Jack, tôi bắt đầu nói chuyện, tôi không thể nhớ mình đang nói về điều gì.”

35 Anh ấy nói, “Đừng nghĩ rằng điều đó tẻ hại.” Anh nói, “Tôi đã gọi điện, gọi cho người nào đó, nói, ‘Anh muốn gì?’” Ồ, điều đó đang trở nên khá tẻ!...?...Ồ!

36 Vì vậy, chào ôi, điều đó nghe có vẻ khôi hài, điều mà tôi không nghĩ là đúng để nói trên bục giảng ở đây. Nhưng con cái của Chúa là con cái thực sự hạnh phúc, dù sao đi nữa, anh em biết đấy, vì

vậy chúng ta—chúng ta thực sự thích. Tôi nghĩ điều đó hầu như đáng yêu.

³⁷ Anh em hết thấy, nhiều người trong anh em, biết Anh Jack Moore. Anh ấy đến từ Shreveport, Louisiana, Đền tạm Sự Sống, một người anh em rất tốt. Và vì vậy anh ấy đã nói với tôi điều đó. Anh ấy cũng là một nhà thầu khoán.

³⁸ Anh ấy nói, “Đừng nghĩ điều đó là xấu, Anh Branham.” Nói, “Tôi đã gọi cho ai đó vào một ngày nọ, và gọi số của họ.” Và nói, “Họ trả lời, nói, ‘Xin chào.’ Tôi nói, ‘Ồ, anh cần gì?’”

Tôi nghĩ, “Ồ, đó là cách bắt đầu xuống dốc, Anh Jack à.”

³⁹ Vì vậy bây giờ, tôi nghĩ rằng điều đó sẽ tốt, và những người bạn này muốn được cầu nguyện cho, và mang những người đau của họ đến, thì chúng ta sẽ cầu nguyện cho họ.

⁴⁰ Bây giờ, tối nay, tôi đã nghĩ về những gì tôi sẽ nói tối nay ở trên đây trong nhà thờ nhỏ đáng yêu này. Tôi nghĩ, “Ồ, tôi không biết điều gì.” Tôi chỉ cần lấy một phân đoạn ngắn, và tin rằng Chúa sẽ trộn lẫn các từ ở đâu đó, và để nó rơi xuống nơi nó sẽ giúp được người nào đó. Để trở thành...Tôi không bao giờ cố gắng lấy một đề tài, tôi luôn luôn cố gắng để cảm thấy được dẫn dắt, và viết ra một loạt lời Kinh Thánh, và vân vân. Và—và rồi, nếu Chúa dẫn dắt khác đi, thì tôi cứ đi như Ngài dẫn dắt. Và tôi nghĩ đó là cách mà tất cả chúng ta nên làm. Còn anh chị em? Hãy làm theo cách tương tự.

⁴¹ Và bây giờ có một điều mà—mà tôi—tôi muốn, mọi người trong hội thánh thông báo điều này cho mọi thân thể địa phương. Và đó là, rằng nếu...Khi anh em cầu nguyện xong cho mục sư và những người thân yêu của mình, xin đừng quên tôi, vì tôi nhận ra, hàng ngày, hơn bao giờ hết, rằng chúng ta đang đi đến cuối con đường.

⁴² Và tôi vừa mới chôn cất mẹ tôi, vài tuần trước. Và giữ bà trong đôi tay, cho đến khi Đức Chúa Trời lấy hơi thở của bà đi và linh hồn bà về Thiên đàng. Tôi đã chứng kiến cái chết dừng cảm đó của một người phụ nữ đầy dẫy Đức Thánh Linh, và thấy bà đi đến cuối con đường. Tôi nghĩ, “Ồ, tôi—tôi thật sự phải có mọi người mẹ như thế. Tôi chỉ phải làm một cái gì đó để có được...”

làm những gì tôi có thể, để khiến mọi người thấy ý nghĩa thực sự của nó.”

43 Và thưa các bạn, tôi tin chắc rằng nó có thể sâu sắc hơn một chút. Và tôi nghĩ rằng chúng ta coi nó hơi quá nhẹ so với thực tế của nó. Tôi nghĩ rằng chúng ta nên nhớ. Nếu Đức Chúa Trời quá thánh khiết đến nỗi các Thiên sứ trông dơ dáy trước mặt Ngài, thì chúng ta trông như thế nào? Hiểu không? Đúng thế. Vì vậy, chúng ta cần nhớ. Và nên nhớ, Đức Chúa Trời đang ngự ở đó trong cõi Đồi đồi, chiếu sáng hơn tất cả các mặt trời trong hệ mặt trời. “Thánh thay, thánh thay, thánh thay,” các Thiên sứ có những cánh che mặt, và che chân, đang bay lượn trong sự Hiện diện Ngài, kêu lên, “Thánh thay.” Chúng ta sẽ là gì? Vì vậy chúng ta...Đó là những gì chúng ta cố gắng làm.

44 Và—và tôi cảm thấy điều đó giống như thế này, Nước Đức Chúa Trời, thì giống như một người lấy lưới và quăng ra biển, Chúa Jêsus phán, và người đó kéo vào. Và khi người đó trút ra, anh ta bắt được nhiều loại. Nhưng con cá tốt, tất nhiên, đã được giữ lại; và những con cá xác thối khác đã được quăng trở lại nước, chẳng hạn như con tôm, và—và rắn, thằn lằn, và rùa cạn, và vân vân. Nhưng lưới Phúc âm thả lưới bắt được tất cả. Và chúng ta là...Sẽ có một ngày nào đó sẽ là lúc chúng ta sẽ quăng mẻ lưới cuối cùng, Anh Adams à. Đúng thế. Không phải anh hay tôi để nói con nào là cá và con nào không phải. Chúng ta không biết. Chúng ta chỉ thả lưới và kéo nó. Chỉ thế thôi. Đức Chúa Trời biết người của chính Ngài. “Những kẻ Ngài đã biết trước, Ngài đã gọi; và những kẻ Ngài đã gọi, thì Ngài đã xưng công bình; và những kẻ Ngài đã xưng công bình, Ngài đã làm vinh hiển.” Vì vậy chúng ta đang chờ đợi, chỉ việc thả lưới. Và tôi có đặc ân tối nay được đứng trong nhà thờ của Anh Edmonds ở đây để giúp thả lưới tại nơi này, để xem có con cá nào mà Đức Chúa Trời dành cho Vương quốc của Ngài không.

45 Bây giờ, ngay trước khi chúng ta đọc Lời, chúng ta hãy nói chuyện với Tác Giả của Lời một chút khi chúng ta cúi đầu.

46 Chúng ta cúi đầu, trong giây phút thiêng liêng này, rằng chúng ta đang đến gần Lời của Đức Chúa Trời hằng sống, là Đức Chúa Trời, Tôi tự hỏi nếu có người nào ở đây có yêu cầu trong

lòng của họ, mà họ muốn được ghi nhớ trong lời cầu nguyện này. Hãy cho điều đó được biết đến bằng một bàn tay giơ tay lên.

Đức Chúa Jêsus, nhìn xem cử tọa, biết mọi tấm lòng.

Cảm ơn anh chị em.

⁴⁷ Lạy Đức Chúa Trời chí nhân và thánh khiết, Đấng Toàn Năng, El Shaddai, đã hiện ra với Áp-ra-ham trong Danh của “Đấng Toàn Năng, Đức Chúa Trời hữu nhũ, Đấng Ban Cho sức mạnh, Đấng Nuôi Dưỡng kẻ yếu đuối,” xin đến với chúng con tối nay, Cha ôi. Và chúng con nhận biết những sự yếu đuối và lỗi lầm của chúng con. Chúng con xưng nhận tội lỗi chúng con trước Ngài, và đặt chúng trên bàn thờ bằng đồng của sự phán xét, và cầu xin Huyết của Chúa Jêsus Christ cất đi, bằng của lễ mà chúng con làm. Xin nhậm lời, Ôi Đức Chúa Trời.

⁴⁸ Chúng con cầu phục đời sống mình và tất cả những gì chúng con có, và những gì mà ta-lâng nhỏ bé được ban cho chúng con. Chúa ôi, để sử dụng nó cho sự vinh hiển của Đức Chúa Trời.

⁴⁹ Ban phước cho nhà thờ này, mục sư yêu dấu của nó, những người chấp sự, những ủy viên, và tất cả ban trị sự, và mọi thành viên bước vào nhà thờ này được gọi là “Tinh Thông Công.” Chúa ôi, con cầu xin cho quý ông quý bà, khi họ bước vào cửa của nơi này, rằng họ sẽ sấp mình xuống dưới sự xác chứng bởi vì trật tự tốt đẹp của Đức Thánh Linh ở bên trong tòa nhà. Xin nhậm lời, Chúa ôi.

⁵⁰ Xin tha thứ cho tội lỗi và những vi phạm của chúng con, chúng con cầu xin lần nữa. Xin Chúa nhớ đến những bàn tay đã giơ lên của họ. Bên dưới bàn tay đó, Chúa ôi, là tấm lòng đang kêu cầu điều gì đó từ nơi Chúa, và có lẽ chỉ có một mình Ngài có thể ban cho điều đó. Con cầu nguyện rằng Ngài sẽ ban cho điều đó, Cha ôi. Bất cứ điều gì họ cần, xin ban cho họ dồi dào. Có người bệnh nào, Chúa ôi, xin chữa lành cho họ. Nếu có ai vấp ngã dọc đường, xin làm cho mạnh mẽ người đó, đầu gối yếu đuối đó. “Ngài sẽ chẳng bẻ cây sậy đã giập, hay Ngài chẳng dục tim đèn còn hơi cháy.” Và chúng con biết Ngài không bao giờ bẻ cây sậy đã giập; Ngài sửa nó lại. Và con cầu xin, Cha Thiên Thượng ôi, nếu có tâm linh nào bị suy sụp, hay—hay nản lòng,

hay những bàn tay yếu đuối đang buông thõng, và những đầu gối chùn chân, xin cho chúng được nhắc lên tối nay, Chúa ôi. Nguyên Đức Thánh Linh đến và chữa lành những tấm lòng và thần linh chúng con, và thể chất chúng con, và chúng con xin dâng Ngài lời ngợi khen về điều đó. Chúng con cầu xin nhơn Danh Chúa Jêsus. A-men.

⁵¹ Nếu anh em muốn lật ra lời Kinh Thánh, chỉ dành cho buổi nói chuyện dài ba mươi phút, tôi muốn anh em đọc với tôi trong Sách Khải huyền, chương thứ 19. Và tôi muốn đọc bao gồm đến, câu thứ 7.

Và sau những sự này tôi nghe ở trên trời như có tiếng lớn của rất nhiều người đông lắm, nói rằng, Ha-lê-lu-gia; Sự cứu chuộc,...vinh hiển, và tôn quý, và quyền phép, đều thuộc về Chúa là Đức Chúa Trời chúng ta:

Vì sự phán xét của Ngài thì đều chân thật và công bình: vì Ngài đã đoán phạt đại dân phự, mà nó lấy những điều dân loạn của nó làm hư hỏng thế gian, và đã báo thù huyết các tội tớ Ngài đã bị tay nó làm đổ ra.

Và họ lại nói rằng, Ha-lê-lu-gia. Và luồng khói của nó bay lên mãi mãi.

Và hai mươi bốn trưởng lão cùng bốn con thú bèn sấp mình xuống và thờ lạy Đức Chúa Trời là Đấng ngự trên ngôi, nói rằng, A-men; Ha-lê-lu-gia.

Và có tiếng từ ngai, phán rằng: Hãy chúc tụng Đức Chúa Trời của chúng ta, hết thấy các người là tội tớ Ngài, và các người kính sợ Ngài, cả nhỏ và lớn.

Và tôi lại nghe có tiếng như một đám đông vĩ đại, và khác nào tiếng của nhiều dòng nước và như tiếng sấm phi thường, mà rằng, Ha-lê-lu-gia: vì Chúa là Đức Chúa Trời vô sở bất năng trị vì.

Chúng ta hãy hớn hở và vui mừng, và tôn vinh Ngài: vì lễ cưới của Chiên Con đã tới, và vợ Ngài đã chuẩn bị mình sẵn sàng.

⁵² Tối nay muốn nói về đề tài: *Lễ Cưới Của Chiên Con*, chỉ trong chốc lát để...Chúng ta đã quá quen thuộc với câu Kinh Thánh

này. Không còn nghi ngờ gì mục sư đầy yêu thương của các bạn ở đây đã tiếp cận chủ đề này nhiều lần.

53 Và, rằng, chúng ta biết rằng sẽ có một Cô Dâu, và sẽ có một tiệc cưới được phục vụ trên bầu trời. Đó là điều chắc chắn xảy ra, như Đức Chúa Trời vốn có, bởi vì đó là Lời Ngài. Và chúng ta biết rằng những người sẽ làm nên Cô Dâu đó sẽ là Hội thánh của Ngài, và họ sẽ xuất hiện trước mặt Ngài không tí không vết. Và bây giờ họ có vật liệu trên trái đất để chuẩn bị sẵn sàng. Nếu anh em để ý, Nó chép rằng, “Và Nàng đã chuẩn bị mình sẵn sàng.”

54 Rất nhiều người nói, “Nếu Chúa cất bỏ tà linh này khỏi tôi, khỏi uống rượu, cờ bạc, nói dối hay trộm cắp, tôi sẽ hầu việc Ngài.”

55 Nhưng điều đó tùy thuộc vào bạn. Thấy đó, bạn cũng phải làm gì đó. “Kẻ nào thắng sẽ hưởng mọi sự làm cơ nghiệp.” Kẻ nào thắng. Anh em có quyền năng làm điều đó, nhưng anh em phải muốn đặt nó xuống. Hiểu không? “Nàng đã chuẩn bị chính Mình sẵn sàng.” Tôi thích Lời đó.

56 Anh em biết đấy, Đức Chúa Trời không đẩy chúng ta qua một ống nhỏ, lôi chúng ta ra ở cuối đầu kia, và rồi nói, “Phước cho kẻ nào thắng.” Anh em không có gì để thắng; Ngài chỉ đẩy anh em qua. Nhưng anh em phải đưa ra quyết định cho chính mình. Tôi phải quyết định cho chính mình. Khi làm điều đó, chúng ta thể hiện đức tin và sự kính trọng của mình đối với Đức Chúa Trời.

57 Áp-ra-ham được hứa một đứa con, nhưng ông phải duy trì lời hứa này trong hai mươi lăm năm, những thăng trầm, và những cám dỗ, mà ông đã trải qua trong hai mươi lăm năm đó. Nhưng ông đã nắm giữ lời hứa đó.

58 Còn dân Y-sơ-ra-ên được hứa ban cho miền đất hứa, nhưng họ phải chiến đấu cho từng tấc đất của nó. “Bất cứ nơi nào bàn chân các người giẫm lên, Ta đã ban cho các người,” Đức Chúa Trời đã phán với Giô-suê. Tất cả là ở đó. Xứ ở đó, và Đức Chúa Trời đã ban nó cho họ, nhưng họ phải chiến đấu để giành nó.

59 Cũng như vậy về sự chữa lành Thiêng liêng. Đức Chúa Trời có quyền năng chữa lành cho bạn, nếu bạn có sự can đảm tiếp nhận

nó, nhưng bạn sẽ chiến đấu cho từng tấc đất trên con đường của mình.

⁶⁰ Đức Chúa Trời có ân điển diệu kỳ để cứu các bạn, và Ngài sẽ làm điều đó, nhưng các bạn phải đấu tranh cho từng tấc đất trên con đường của mình.

⁶¹ Tôi đã đứng sau bục giảng, trải qua ba mươi mốt năm, và mỗi gang tấc trong khoảng thời gian đó đều là một cuộc chiến, không ngừng nghỉ. Chắc chắn vậy.

⁶² “Nhưng chúng ta phải chiến đấu nếu chúng ta phải trị vì.” Vì vậy chúng ta thấy rằng Cô Dâu phải chuẩn bị cho chính mình sẵn sàng. “Sẵn sàng vứt bỏ mọi gánh nặng để dâng vãn vương chúng ta, hầu cho chúng ta có thể lấy lòng nhịn nhục theo đòi cuộc chạy đua đã bày ra trước chúng ta.” Chúng ta phải đặt chúng sang một bên, chính chúng ta. Chúng ta không thể nói, “Lạy Chúa, Ngài đến, quăng chúng sang một bên cho chúng con.” Chúng ta phải làm điều đó, chính chúng ta.

⁶³ Bây giờ, tôi thích nghĩ về lễ cưới. Tôi đã có đặc ân làm lễ kết hôn cho khá nhiều người. Và tôi nghĩ, khi tôi mang một thanh niên và một thiếu nữ đến quỳ xuống trước bàn thờ, và thấy họ đi vào nhà thờ; và cô ấy, xinh đẹp với bộ áo cưới, và mạng che mặt và rủ xuống; và chàng rể, ngay ngắn, ăn mặc đẹp đẽ; và trẻ trung và tràn đầy sức sống, khi họ bước xuống nơi đó trong chính giờ phút đẹp nhất của cuộc đời, và thực hiện lời thề hôn phối đó, tôi nghĩ có điều gì đó ngọt ngào về nó. Có một điều gì đó thiêng liêng, bởi vì nó nhắc nhở tôi rằng một ngày nào đó sẽ có một lễ cưới tuyệt vời khác, khi Cô Dâu của Đấng Christ sẽ đến bước xuống những lối đi của Miền Vinh hiển.

⁶⁴ Chàng Rể sẽ sẵn sàng mọi sự. Sẽ có một lễ cưới và một tiệc cưới. Thật chúng ta yêu thích nghĩ đến việc ngồi cùng bàn với nhau, và bắt tay nhau, và nước mắt chảy xuống đôi má chúng ta. Và suy nghĩ, Ngài sẽ đến gần, lau ráo mọi giọt lệ khỏi mắt của chúng ta, phán rằng, “Đừng khóc. Tất cả đã chấm dứt bây giờ. Hãy đến hưởng sự vui mừng của Chúa đã sẵn dành cho người từ khi sáng thế.” Ô, anh em ơi, điều đó sẽ khiến chúng ta yêu thương nhau nhiều hơn.

65 Tôi nghĩ đó là vấn đề của Hội thánh, Cô Dâu ngày nay, điều đó bao gồm cho hết thấy các hội thánh tin vào Đấng Christ. Không phải sự xây dựng nhà thờ, cũng không phải là tổ chức hay giáo phái, nhưng chính là những cá nhân trong hội thánh mới làm nên Cô Dâu đó.

66 Tôi có một người bạn tốt ở Louisville, Kentucky, Tiến sĩ Wallace Cauble, từng là mục sư Church of Christ, và đến và nhận lãnh Đức Thánh Linh, và các mục sư một trong những nhà thờ lớn hơn, lớn nhất ở Louisville, nhà thờ của Cánh Cửa Rộng Mở. Anh ấy là một người bạn rất quý đối với tôi. Và cách đây vài ngày, tôi đang đứng trên đường, và tôi thấy anh ấy đi xuống phố. Và tôi luôn yêu mến anh ấy, và anh ấy cũng yêu mến tôi.

67 Nhưng một ngày nọ, anh ấy phải phẫu thuật a-mi-đan, và anh ấy bị chảy máu đến chết. Và họ đã đưa anh ấy xuống đó tại Bệnh viện Thánh Joseph, và họ nói rằng anh ấy sắp chết. Và Bà McSpadden đã gọi cho tôi, nói, “Tiến sĩ Wallace Cauble.” Tôi chưa biết anh ấy lúc đó, nhưng tôi biết có một nhà thờ lớn của giáo hội Cánh Cửa Rộng Mở. Bà ấy nói, “Anh ấy sắp chết. Các bác sĩ nói đã tiêm thuốc cho anh ấy, và làm mọi thứ. Họ đã khâu lại. Anh ấy xuất huyết liên tục, và họ không thể cầm máu được. Máu của anh ấy sẽ không đông lại, và, anh em biết đấy, không ngừng chảy máu.” Và nói, “Họ đã mời những nhà truyền giáo đến đó, và họ muốn anh đến để cầu nguyện cho anh ấy.”

68 Chà, tôi đã nghe nói về Tiến sĩ Wallace Cauble, và vì vậy tôi hơi miễn cưỡng, nhưng tôi đã đi qua. Và khi tôi nhìn vào phòng bệnh, có những nhà truyền giáo và những mục sư nổi tiếng, tất cả đều ở trong đó, đang khóc và cầu nguyện. Và tôi đã nghĩ, “Ồ, chao ôi! Mình nhỏ bé, một thánh quá máu tầm thường, mà vào đó ư? Tốt hơn mình cứ ở bên ngoài đây.” Vậy nên tôi đi xuống phía sau máy nước ngọt Cô-ca ngoài hành lang. Tôi đã cầu nguyện với Chúa, để—để cầm máu, cho Anh Cauble. Tôi trở xuống lại, và đi ra.

69 Tôi vừa về đến nhà, khoảng mười lăm phút, và điện thoại lại reo, và muốn biết điều gì khiến tôi chậm trễ, rằng tôi đã không đến đó. Và tôi nói, “Tôi—tôi đến. Nhưng có rất nhiều người trong

đó. Tôi—tôi chỉ cảm thấy không được dẫn dắt để đi vào, có lẽ, đấy, rất nhiều, các mục sư truyền đạo quan trọng ở trong đó.”

70 Lúc đó người ấy nói, “Hãy đến ngay bây giờ.” Nói, “Người đó không thể sống lâu hơn một chút nữa.”

71 Vì vậy tôi đã quay trở lại, một lần nữa. Và khi tôi đi vào đó, anh ấy đang cố thuyết phục một chị em Công giáo tin nhận Đấng Christ là Đấng Cứu Rỗi cá nhân; và anh ấy chảy máu, và máu chảy ra từ miệng anh. Tôi bước vào.

Và anh ấy nói, “Xin chào?”

72 Và tôi nói, “Xin chào?” Anh ấy đang ngồi trên giường, và ho như thế, và máu chảy ra.

Và anh ấy nói, “Anh tên gì?”

Và tôi nói, “Tôi là Anh Branham.”

73 Và anh ấy bắt đầu khóc, vòng tay ôm lấy tôi. Tôi đã quỳ xuống ở đó.

74 Vậy thì, đó là Tiến sĩ Wallace Cauble, thuộc nhà thờ Cánh Cửa Rộng Mở ở Louisville. Anh em có thể viết thư hỏi anh ấy. “Máu ngừng chảy ngay giây phút đó.” Nó không bao giờ chảy nữa, kể từ đó. Hiểu không? Và chúng tôi là những người bạn rất, rất tốt kể từ đó. Và một ngày nọ, tôi đã gặp anh ấy. Và anh ấy nói...

75 Oswald J. Smith, nhiều bạn biết Anh Smith. Anh ấy là một nhà truyền giáo vĩ đại, và anh ấy đến nhà của Anh Cauble, vì anh rất thích anh ấy. Anh ấy nói, “Anh Cauble, anh biết đấy,” anh ấy nói, “Tôi...” Đòi điều về vợ anh. Anh ấy nói, “Khi tôi mới kết hôn,” nói, “tôi cảm thấy như, ồ, nếu tôi phạm sai lầm, tôi sẽ, ồ, tôi có thể lấy một người khác,” vì anh ấy còn trẻ. “Nhưng,” nói, “sau khi những đứa con ra đời,” nói, “thì hầu như việc sống mà không có cô ấy khá khó khăn. Rồi khi anh gần năm mươi tuổi, anh thật sự không thể sống mà không có cô ấy. Và khi anh già hơn, thế nào, anh—anh cảm thấy cách đó.”

Tôi nói, “Tôi đoán điều đó gần như đúng.” Tôi đã...

76 Những gì chủ đề được đưa ra, anh em biết các quý bà thích mua sắm như thế nào, và vợ tôi đã ở trong số đó. Và nàng là nữ hoàng của tất cả điều đó. Nàng thực sự ở đó mọi lúc. Đòi chân

tội nghiệp của tôi gần như giết chết tôi, trên phố lúc đi dạo với nàng. Và anh ấy nói với tôi, nói, “Ồ, anh hoàn toàn không thể làm gì nếu không có nàng.” Và đó là cách nhận xét này xuất hiện.

77 Khi tôi về nhà, tôi bắt đầu ngồi trong phòng ở đó, suy nghĩ, “Đúng thế.” Tôi áp dụng điều đó với điều gì khác.

78 Các bạn biết, lúc đầu khi tôi được cải đạo trong...trở nên một thầy giảng hội Truyền giáo Báp-tít, tôi nghĩ, “Nếu một người không phải là tín đồ Báp-tít, thì người đó thực sự không được cứu. Tất cả chỉ thế thôi.” Và tôi kẹp một quyển Kinh Thánh dưới nách, và tôi nghĩ Chúa đã kêu gọi tôi làm cho mọi người trở thành tín đồ Báp-tít. “Và mọi người không tin giống như những người Báp-tít đã tin, họ hoàn toàn không được biết chút nào.”

79 Nhiều ngày trôi qua, tôi nghĩ mình quyết định toàn bộ công việc phải làm, chính tôi. Và tôi tìm thấy, tôi để ý một anh em khác có một nhà thờ, một mục sư. Anh ấy cũng kéo, thật mạnh như tôi. Rất cuộc, cái chần cũng kéo dài một chút về phía anh ấy, anh em biết đấy.

80 Rồi chúng tôi nhận ra, chúng ta cần nhau. Và bây giờ, sau khi chúng ta bắt đầu tiến xa đến mức này, thật khó để làm mà không có nhau. Chỉ thế thôi. Chúng ta thật sự cần có nhau, điều đó. Và tôi tin rằng điều đó thì ở trong động thái ngũ tuần vĩ đại này. Tôi rất vui khi thấy những rào cản của sự thờ ơ bị phá vỡ, Hội thánh vĩ đại của Đức Chúa Trời bắt đầu hợp nhất với nhau trong sự thông công. Có nghĩa là đám cưới đang đến gần hơn bây giờ. Và những viên đá, được cắt đặc biệt như chúng có thể, chúng có một vị trí ở đâu đó trong tòa nhà đó, nếu chúng là những viên đá của Chúa.

81 Vậy thì, lễ cưới, trong một ý nghĩa là một hình bóng. Lễ cưới trần thế ở đây là một hình bóng của lễ cưới thuộc về trời. Bây giờ chúng ta hãy lướt qua nó, chỉ trong chốc lát, để nhắc lại nó một lát.

82 Điều đầu tiên ở đó là, một quyết định được đưa ra. Điều đầu tiên, xảy ra, trong hôn nhân tự nhiên, là phải có một quyết định. Cô gái trẻ phải đưa ra quyết định của mình, cô ấy muốn có chàng trai trẻ này hay không; và chàng trai trẻ, anh ta muốn có cô gái

trẻ không. Phải có sự quyết định, và các bạn phải làm điều đó. Cô ấy phải là người phụ nữ duy nhất trên đời mà bạn yêu, và anh ấy phải là người đàn ông duy nhất. Nếu không, thì bạn đã đưa ra một quyết định sai lầm.

⁸³ Và đó cũng là cách quyết định khi đưa ra quyết định về Đấng Christ. Điều đầu tiên bạn phải làm, là quyết định xem bạn sẽ hầu việc Đức Chúa Trời và nhận Ngài làm Cứu Chúa của mình, hay bạn sẽ không làm điều đó. Bạn sẽ hầu việc thế gian không? Bạn sẽ hầu việc Đấng Christ chứ? Bạn phải đưa ra quyết định của mình. Phải có một quyết định được đưa ra. Khi bạn quyết định trong trí, rằng bạn sẽ hầu việc Đức Chúa Trời hay ma-môn, rồi bạn đưa ra sự lựa chọn của mình. Nhưng quyết định phải được đưa ra.

⁸⁴ Và rồi, sau khi quyết định được đưa ra, thì bạn, thì đến lúc đính hôn. Mà, bạn tìm thấy điều đó ở bàn thờ. Bạn phải thực hiện một sự hứa hôn trước khi sự kết hợp này có thể được. Và đó là cách nó xảy ra với Hội thánh của Đấng Christ. Nó phải là một sự gắn thân với Đấng Christ, một—một lời thề nguyện, một sự đính hôn, một mối tình.

⁸⁵ Và sau đó, điều tiếp theo, là—là lời hứa được thực hiện. Phải có những lời hứa lập với nhau, như thế bạn thực hiện lời hứa. “Em yêu, nếu em cưới anh, anh hứa rằng anh sẽ trung thành và chân thật. Anh sẽ không nhìn vào người phụ nữ nào khác.” Hoặc, “Em sẽ không nhìn vào người đàn ông nào khác. Và em sẽ làm tất cả những điều đó như một bổn phận, như một người vợ. Chúng ta có con, sẽ làm hết bổn phận của một người—như một người mẹ. Em—em sẽ là một người nội trợ.” Tất cả những lời hứa này phải được thực hiện, hoặc nên được thực hiện, trong một lễ cưới đúng đắn.

⁸⁶ Và đó là điều tương tự khi bạn đến với Đấng Christ. “Lạy Chúa, nếu Ngài đón nhận con vào Vương Quốc của Ngài, con xin hứa.” Thế đấy. “Con sẽ yêu Ngài. Con sẽ sống đúng với Ngài. Con sẽ hầu việc Ngài ngày và đêm.” Thật quá tệ là chúng ta quên điều đó. “Con sẽ hầu việc Chúa, ngày và đêm. Con sẽ kiêng ăn. Con sẽ cầu nguyện. Con sẽ trung thành với Ngài. Con sẽ mang phần mười vào nhà kho. Con—con sẽ—con sẽ cầu nguyện, nhiều lần

mỗi ngày. Con sẽ—con sẽ làm bất cứ điều gì. Và con sẽ cam kết dành hết thủy tinh yêu cho Ngài.” Đó là điều các bạn nên làm. Điều đó hoàn toàn đúng, khi bạn hứa điều đó, và nó phải xuất phát từ tấm lòng của bạn.

⁸⁷ Nếu các chị hứa với chồng mình điều đó, mà không từ tấm lòng của mình, các chị muốn nói điều đó, thì các chị hoàn toàn không sống đúng đắn với chồng. Nó hầu như là một mối quan hệ hời hợt.

⁸⁸ Nhìn đây. Nếu như—nếu bạn không có răng, và bạn sử dụng răng giả, vậy thì, điều đó ổn thôi. Nó thay thế cho răng mà bạn đã từng có. Nhưng, thực ra, những chiếc răng đó không liên quan gì đến bạn. Nó không phải là một phần của bạn. Nếu bạn đã có một—một cánh tay bị cắt bỏ, và bạn đeo một cánh tay giả vào, tốt, cánh tay đó thực sự không được kết nối với bạn. Nó chỉ gắn vào bạn. Hiểu không? Nó không được kết nối với bạn.

⁸⁹ Và khi chúng ta cam kết với Đấng Christ, nếu chúng ta không trở thành một phần của Ngài, giống như một người phụ nữ phải trở thành một phần của đàn ông và một người đàn ông là một phần của phụ nữ, thì chúng ta là những Cơ-đốc nhân giả tạo. Chúng ta không, thực sự. Bạn thực sự không kết hôn với người phụ nữ đó. Bạn có thể trung thành. Nếu bạn không yêu chồng mình, và anh ấy sáu mươi hay bảy mươi tuổi, và bạn không còn yêu anh ấy như lúc đầu, thì bạn thực sự chỉ đang nuôi con của anh ấy.

⁹⁰ Đó là cách của các giáo hội, quá nhiều giáo hội ngày nay. Chúng ta chỉ lấy danh của “Hội thánh Đấng Christ,” giả vờ làm Cô Dâu. Khi mà, nó giả tạo; Chúng ta không được kết nối với Đấng Christ trong cách đó. Chúng ta giống như một cái răng giả, cánh tay giả, mắt giả. Hiểu không? Nó là điều gì đó mà giả tạo nếu chúng ta cứ mang lấy nó. Ồ, anh chị em không thể khoác lên mình Cơ-đốc giáo. Anh chị em phải được kết nối với nó.

⁹¹ Và thế thì một giáo hội mà chỉ giả tạo, gọi là hội thánh của Đấng Christ, ồ, thế thì con cái không được sanh ra trong Đó, mà được sanh ra từ cùng tổ chức đó. Chỉ là...Họ không phải con cái của Đấng Christ. Họ là con cái giáo phái, và không phải là con cái của Đấng Christ.

92 Nếu người nữ không được kết hợp với người nam thực sự, thế thì đó không phải là chồng người ấy. Đó chỉ là một người đàn ông mà nàng đã thề sẽ sống cùng, và nàng đã thề sai. Nàng đã thề yêu anh ấy, và đã nói yêu anh ấy, mà nàng đã không thực hiện. Suốt thời gian đó, người đàn ông bị lừa dối.

93 Nhưng có một điều chắc chắn, thưa các bạn, chúng ta sẽ không lừa dối Đấng Christ. Ngài biết những kẻ thuộc về Ngài.

94 Nhưng, anh chị em thấy đấy, trước tiên, đã quyết định. Tiếp đến, hứa hôn. Rồi, lời hứa.

95 Và, sau đó, buổi lễ. Và đó là khi cô dâu—cô dâu mang tên của chàng rể. Nàng không mang tên chính mình nữa. Nàng mang tên chàng rể.

96 Và rồi khi Hội thánh cử hành lễ, thực hiện những lời hứa của họ, thì Nàng mang Danh của Chàng Rể. Thế thì Nàng không còn là một giáo hội của thế gian. Nàng là Hội thánh của Đức Chúa Jêsus Christ. A-men. Không...Tôi không muốn nói là, rằng, bởi cái tên. Tôi muốn nói, rằng, bởi sự Sanh ra, bởi tự nhiên, bởi quyền năng của Đức Chúa Trời. Bằng Lễ thật được bày tỏ của Đức Chúa Trời, trong lòng, Nàng là người của Hội thánh Cơ-đốc giáo, Hội thánh Cơ-đốc giáo sứ đồ phổ quát vĩ đại. Nàng trở nên một phần của Đấng Christ. Khi Nàng làm điều đó, Nàng...Đấng Christ tiêm vào Nàng Thánh Linh của Chính Ngài, Sự Sống của chính Ngài. Và Kinh thánh đã nói, với A-đam và Ê-va, ở đó, “Các người không còn là hai, nhưng là một.” Và khi người nữ, Hội thánh, kết hôn với Đấng Christ, họ không còn là hai nữa. Họ là Một. Đấng Christ ở trong anh chị em! A-men. Chính là thế. Sự Sống của Ngài được đưa vào trong anh chị em, rồi anh chị em trở nên Cô Dâu.

97 Thế rồi, một điều khác, sau khi nàng đã thề nguyện hết những lời này, và vân vân, và buổi lễ đã được nói:

98 Giống như, tên của vợ tôi là Broy trước khi cô ấy kết hôn. Bây giờ, cô không còn là Broy nữa. Cô ấy là Branham. Bây giờ, cô ấy không còn là Broy nữa. Cô ấy là Branham.

99 Và khi anh chị em ở trong Đấng Christ, anh chị em không còn thuộc về thế gian nữa. Anh chị em thuộc về Đấng Christ. Hiểu không? Vậy anh chị em không quan tâm đến những việc thuộc

về thế gian. Chúng đã chết đối với anh chị em. “Vì người nào yêu thế gian, hay những sự thuộc về thế gian nữa, thì sự kính mến Đức Chúa Trời chẳng ở trong người ấy.”

¹⁰⁰ Thế nên, bạn thấy, bạn không thể là một Cơ-đốc nhân giả tạo. Bạn có thể là Cơ-đốc nhân xưng nhận, giả tạo.

¹⁰¹ Nhưng bạn không thể là một Cơ-đốc nhân, trở thành, cho đến khi Đấng Christ truyền chính Ngài, bằng phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh, vào trong bạn. Lúc đó bạn được kết nối với Ngài. Bạn không còn là hai nữa. Bạn là Một. Đấng Christ đã hứa ở trong chúng ta, như Cha ở trong Đấng Christ. “Ta với Cha Ta là Một. Người và Ta là Một.” Hiểu không? Đấng Christ ở trong chúng ta! Tất cả điều Đức Chúa Trời đã có, Ngài đã tuôn đổ vào trong Đấng Christ. Và tất cả điều Đấng Christ có, Ngài đã tuôn đổ vào trong Hội thánh, để tiếp tục công tác Phúc âm.

¹⁰² Rồi chúng ta trở thành, không phải bởi tên giả tạo, mà bởi một thực tế của Đức Thánh Linh của Sự Sống đang kết nối chúng ta với Đấng Christ. Thế thì, qua quyền năng sống lại của Ngài, chúng ta được sống lại từ những sự chết của thế gian, và đồng ngồi với Ngài trong các nơi ở trên Trời. A-men. Tôi thích điều đó. Tối nay, chúng ta đang ngồi ở những nơi trên Trời trong Chúa Jêsus Christ, đây, được sống lại với Ngài; đã chết đối với những việc của thế gian, và mặc lấy Đấng Christ. Và khi chúng ta mặc lấy Đấng Christ, thì thế gian đã chết, thì chúng ta không còn quan tâm đến thế gian nữa. Thế gian đã chết đối với chúng ta. Và chúng ta là...Và nó đã chết đối với chúng ta, và chúng ta đã chết với nó.

¹⁰³ Bạn là một con người khác, cá tính khác, bởi vì bạn là một tạo vật mới. Sự sáng tạo! Không phải cùng sự tạo dựng đó, đã được trau chuốt; không phải một—một người đã biến thành chiếc lá mới. Nhưng một người đã chết, và được sanh lại, và trở thành tạo vật mới trong Chúa Jêsus Christ, và Thánh Linh của Đức Chúa Trời hằng sống sống trong con người đó.

¹⁰⁴ Vậy thì, giống như một người phụ nữ đó không còn là Broy nữa, mà là một bà Branham, và cái tên ấy đi theo nàng.

¹⁰⁵ Và Hội thánh không còn thuộc về thế gian nữa, nhưng Hội thánh ở trong Danh của Đấng Christ, Nó là vậy. Nó được kết nối với Ngài, bằng Sự Sống của Chính Ngài.

¹⁰⁶ Anh chị em đã từng đọc trong Kinh Thánh, cách mà người đàn ông đầu tiên, Đức Chúa Trời đã tạo nên, là một—một người lưỡng kép như thế nào không? A-đam vừa là A-đam vừa là Ê-va, nói theo cách thuộc linh, nhưng khi Ngài tạo ra người đàn ông đầu tiên theo hình ảnh của chính Ngài. “Và Đức Chúa Trời là một Thần Linh.” Nhưng, khi Ngài đặt họ trong xác thịt, Ngài đã tách họ ra. Ngài đã lấy linh phái nam đặt vào người nam, và lấy linh phái nữ đặt vào người nữ.

¹⁰⁷ Vậy thì, khi bạn nhìn thấy một người phụ nữ muốn hành động như một người đàn ông, thì có điều gì đó không ổn. Khi bạn thấy một người đàn ông muốn hành động như một người phụ nữ, có điều gì đó không ổn. Vì vậy có vẻ như thế giới đã sai tất cả, ngày hôm nay. Đàn ông đang cố gắng hành động như phụ nữ; phụ nữ giống như đàn ông. Đúng thế. Đúng vậy.

¹⁰⁸ Bây giờ hãy xem. Nó rất hoàn hảo, đến mức khi Đức Chúa Trời đã lấy và tạo ra một người đàn ông, và để chứng tỏ rằng Ngài không muốn điều gì khác biệt, người nữ không ở trong tạo vật ban đầu. Vì vậy nàng không ở trong sự sáng tạo, nhưng nàng là một phần của A-đam. Nàng là một sản phẩm phụ. Ngài đi vào bên hông A-đam, không phải để tạo ra một tạo vật khác, nhưng lấy một phần của một tạo vật và tạo ra một tạo vật khác từ nó. Và Ngài đã lấy linh nam tính đã có trong A-đam...Và đúng hơn là, đã lấy linh nữ tính ở trong A-đam, và đặt nó vào người nữ. Vì vậy, cả tâm linh và thể xác, họ trở thành một.

¹⁰⁹ Là một hình bóng đẹp để cho những gì Đức Chúa Trời đã làm tại Đồi Sọ. Ngài đã lấy Đấng Christ, và kết nối Ngài với Hội thánh, qua một bên sườn bị nứt ra, Ngài đã mang Huyết đó thanh tẩy con người, để làm nên thánh xác thịt của Hội thánh, và đặt Thánh Linh của Đức Chúa Trời hằng sống, mà Ngài đã lấy đi thập tự giá ở đó, ra khỏi Đấng Christ, và đặt Nó vào trong cá nhân. Rồi họ là một. Họ trở nên một. Đấng Christ và anh chị em là một.

¹¹⁰ Và bạn và chồng của bạn sẽ là một. Nếu có bất cứ điều gì trái ngược, thì có điều gì đó không ổn với sự kết hiệp của bạn.

111 Và nếu có bất cứ điều gì trái ngược với chúng ta, với Đấng Christ, chúng ta không tin vào Lời Ngài, nói, “Ồ, điều đó dành cho thời đại khác,” có điều gì đó sai trật với sự kết hiệp của chúng ta với Ngài. Nếu anh chị em nói, “Thời kỳ phép lạ qua rồi; không có chuyện sự chữa lành Thiêng liêng; không có phép báp-têm bằng Đức Thánh Linh,” áp dụng điều đó ở đâu đó, cho thấy rằng Thánh Linh của Đấng Christ không ở trong các bạn.

112 Bởi vì, “Ban đầu có Lời, Lời ở cùng Đức Chúa Trời, và Lời là Đức Chúa Trời. Và Lời đã trở nên xác thịt.” Và rồi khi Lời Ngài trở nên nổi bật trong anh em, thì, anh em thấy, lúc đó anh em và Đấng Christ là một. “Nếu các người cứ ở trong Ta và Lời Ta ở trong các người, thì các người có thể cầu xin điều gì mình muốn,” bởi vì đó không phải là anh em nữa. Đó là Lời Đức Chúa Trời, Đấng Christ ở trong anh em. Anh em trở thành một. Được rồi.

113 Thế thì, một điều khác, sau khi nàng làm điều đó, sau khi nàng đã thực hiện lời thề nguyện của mình, và bước vào cuộc hôn nhân của mình, và lấy tên của chồng nàng, tên của chàng rể, thì nàng là người thừa kế mọi thứ mà chàng sở hữu. Nàng là người thừa kế của tất cả mọi thứ. Vợ của anh em là người thừa kế mọi thứ anh em sở hữu.

114 Và đó là điều mà Hội thánh hiện có, nếu Nó chỉ biết điều đó, là một phần của Ngài với Thánh Linh Ngài ở trong Nó. Ngài phán, “Các việc Ta làm các người cũng sẽ làm. Các người sẽ làm nhiều hơn điều này nữa, vì Ta đi về cùng Cha Ta. Còn ít lâu, và thế gian không còn thấy Ta nữa; tuy nhiên các người sẽ thấy Ta, vì Ta sẽ ở cùng các người, ở ngay trong các người, cho đến tận thế.” Thế thì chính Đấng Christ ở trong anh chị em. Anh chị em được liên kết với nhau, và anh chị em là những kẻ kế tự với Ngài.

115 Và nếu Ngài ở đây trên trái đất, Ngài sẽ làm gì? Điều Ngài đã làm cũng giống như ở đó, vì Ngài hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi. Ngài sẽ quan tâm đến công việc của Cha. Ngài sẽ chữa lành người đau. Ngài sẽ thi hành phép lạ. Ngài sẽ làm chính xác những gì Ngài đã làm khi Ngài còn ở đây trên trái đất, vì Ngài hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi. Thật hoàn hảo. Đó là hôn nhân.

¹¹⁶ Nhưng, bây giờ, điều gì sẽ xảy ra nếu người nữ này đã kết hôn, thực hiện tất cả những lời thề này và mọi thứ, mà nàng trở nên chồng của người đàn ông này, và nàng là kẻ kế tự của tất cả những gì anh ấy có, và vân vân, vậy thì nàng hành động điên cuồng không? Nàng khởi sự nổi cơn tam bành. Nàng khởi sự đi theo những người đàn ông khác. Không chỉ thế thôi, nhưng nàng còn chia sẻ tình yêu cho những người khác. Một người đàn ông với vợ mình, tất cả những lời hứa mà họ đã thực hiện, và rồi nàng đi ra ngoài và bắt đầu chia sẻ cuộc sống của mình với những người khác, tình yêu của nàng và tình cảm của nàng với những người khác.

¹¹⁷ Đó là điều mà quá nhiều người được gọi là Cơ-đốc nhân làm, chia sẻ tình yêu của bạn với thế gian: vui chơi, khiêu vũ, cờ bạc, ở nhà khi có các buổi nhóm cầu nguyện, để xem truyền hình, tất cả những thứ trần tục đã thay thế tình yêu của Chúa, trong tấm lòng của hội thánh. Nó cứ tiếp tục cấu kính. Nó hành động điên cuồng. Nó đi ra chạy theo những người khác. Nó đang chia sẻ tình yêu của mình. Nó sẽ lấy đi phần mười mà sẽ dâng cho hội thánh; nó sẽ tiêu xài cho những việc khác của thế gian. Nó sẽ...Thay vì yêu mến Đức Chúa Trời như cách nàng nên làm, và sống cho Đức Chúa Trời, và yêu mến sự đến với hội thánh, anh em gần như phải thuyết phục nàng đến.

¹¹⁸ Tại sao, tôi biết, ở đây cách đây không lâu, một—một mục sư nói với tôi rằng ông đã gửi rất nhiều lời cầu nguyện...rất nhiều thề, để khiến mọi người ký tên, rằng họ sẽ cam kết đến trường Chúa nhật ít nhất sáu tháng mỗi năm.

¹¹⁹ Và tôi đã thấy một cô gái nhỏ tuổi ở dưới ngọn đồi ở đó, nơi tôi đã làm việc. Và cô ấy ra khỏi đó. Và tôi đang đứng ở cửa, gõ cửa, và cô ấy ra mở cửa. Và cô đã ở với một số tay chơi hoang đàng ở đó, anh em biết đấy.

¹²⁰ Giống như nhóm này người ta đã phải bắt giam ở dưới đây Phoenix tối qua, tôi tin là như vậy, làm sự đồi bại mới này của—của nhạc kích động rock-and-roll, hay quần quai, hoặc là cái gì đó, và người ta phải nhờ cảnh sát đến bắt chúng. Các bạn trẻ, các bạn không hiểu đó là linh của ma quỷ sao? Dưới ảnh hưởng,

cho đến khi họ không biết mình là gì, ở ngoài đường phố, hành động kỳ cục.

¹²¹ Giống như một số diễn viên hài này, hoặc những băng ghi âm này, và những người cỡi ngựa, và vân vân, đi vào nơi đó, trong một thành phố tôi đã ở. Và các cô gái trẻ cỡi quần áo lót của họ và ném nó lên bụi, để chàng trai này ký tặng. Các bạn không nhận biết đó là ma quỷ sao? Đó là một linh của thời kỳ cuối cùng. Chắc chắn. Thật là xấu hổ như vậy. Chị em đấy, trở nên ngông cuồng.

¹²² Người phụ nữ trẻ này, cô ấy bước ra, hành động kỳ cục. Cô ấy thậm chí còn không biết tôi là...Đã quên tôi đứng ở cửa. Và cô ấy nói, “Ồ, xin lỗi. Tôi quên ông đang đứng đó.” Và cô ấy đã hôn anh chàng đó trên đài phát thanh, bất kể đó là gì, và nói, “Em sẽ gặp anh ở Bụi Gai Xanh,” hay cái gì đó. Họ sẽ tổ chức một buổi khiêu vũ nào đó vào tối hôm đó.

Và tôi đã nói với Tiến sĩ Brown, một người bạn của tôi.

¹²³ Anh ấy nói, “Hội chúng của anh tổ chức trên đó thế nào, Billy?”

Nói, “Tốt.” Tôi nói, “Chúng tôi đang cho họ uống những viên thuốc.”

Anh ấy nói, “Loại thuốc gì?”

¹²⁴ Tôi đáp, “Những viên thuốc Phúc âm. Điều đó chắc chắn sẽ giúp họ đến mọi lúc.” Hiểu không?

¹²⁵ Và anh ấy nói với tôi về điều đó, ký vào những lời cam kết đó. Và tôi nói, “Tiến sĩ Brown, anh có nghĩ rằng tay chơi hoang đàng đó trên ra-di-ô đó sẽ phải bắt cô gái ấy ký tên để đảm bảo cô ấy sẽ đến đó đêm ấy không? Không chút nào. Cô ấy sẽ đem cầm cố áo quần cô có, để đến được nơi đó.” Tại sao? Chính là điều gì đó ở trong cô đã nối kết cô ta, một linh, với thú vui trần tục đó.

¹²⁶ Và cho đến khi Hội thánh của Đức Chúa Trời hăng sống, mà được gọi là Cô Dâu của Đấng Christ, tự làm cho chính mình kết nối với Đức Chúa Trời giống như thế, nó sẽ vẫn đắm mình trong thế gian, trong vũng bùn lầy tội lỗi, cho đến khi nó được liên kết với Đức Chúa Trời trong đường lối như vậy, cho đến khi lòng nó

đầy đầy vinh hiển và quyền năng của Đức Chúa Trời, cho đến nỗi nó không thể thấy điều gì khác ngoài Đấng Christ. Đúng thế.

127 Đó là điều chúng ta sẽ phải làm. Đó là kế hoạch duy nhất, chương trình duy nhất mà Đức Chúa Trời có, là làm điều gì giống như thế. Anh em phải không được tiếp nhận một cách giả tạo. Anh em phải được sanh lại từ bên trong, không phải bằng cách bắt tay, hay mang một lá thư đến hội thánh. Nhưng được sinh ra trong Hội thánh của Đức Chúa Trời hằng sống, bởi sự tái sinh, bởi quyền năng sống lại của Chúa Jêsus Christ, làm cho các bạn thành một tạo vật mới trong Ngài. A-men. Điều đó làm cho nó thẳng thắn. Thật thế đấy. Chắc chắn vậy. Được rồi.

128 Nàng hành động ngông cuồng. Nàng chia sót tình yêu cho những người khác, những việc thuộc về thế gian, những thú vui trần tục, đi đến những nơi nàng không nên đi, nói những điều nàng không nên nói.

129 Ở đây một lần tôi...Họ đã tổ chức một bữa tiệc quý bà...hầu như loại bữa tiệc ở tầng trên nhà thờ. Tôi tình cờ có việc phải làm ở tầng hầm của ngôi nhà này. Và tôi nói với các bạn, tôi đã nghe một số chuyện kinh khủng khi tôi còn là tội nhân, nhưng, buổi nhóm của phụ nữ đó, tôi chưa bao giờ nghe thấy trò đùa nào tồi tệ hơn trong cả đời mình. Các bạn có thể tưởng tượng, một người được gọi là Cơ-đốc nhân, lại để những thứ dơ bẩn như vậy tuôn ra từ họ không?

130 Anh chị em không thể có được nước ngọt và tốt lành ra từ cái bể giống như vậy. Anh chị em đặt một cái xô vào giếng, và nó sẽ đầy những con bọ gậy, chúng ta gọi chúng như vậy. Khi anh chị em đặt cái xô xuống một lần nữa, nó sẽ mang ra thứ tương tự. Bể chứa nước cần được cọ rửa và đổ đầy nước sạch.

131 Đó là vấn đề của hội thánh ngày nay, nói chung, rằng nó cần được tẩy rửa, để đổ đầy nước thánh của Đức Chúa Trời từ Thiên đàng. Lòng nó đã trở nên một hầm chứa phân chứa bất cứ thứ gì đến đó. Nó đã có đủ loại người tình. Kinh Thánh nói rằng nó sẽ có. “Những người yêu thích sự vui chơi nhiều hơn những người yêu mến Đức Chúa Trời, lừa thầy phản bạn, hay phao vu, không tiết độ, và thù những người lành.”

¹³² Hãy xem một người đàn bà cố gắng sống đúng đắn, một người đàn ông cố gắng sống đúng đắn, người đó trở nên một “thánh quá máu,” người đó trở thành một “người cuồng tín,” hoặc một thứ gì đó lạc hậu. Người đó bị ruồng bỏ. Nàng bị những người thuộc về thế gian này khinh miệt và bị chối bỏ. Đúng thế.

¹³³ Nhưng anh chị em có bao giờ để ý Hội thánh thật được cho là làm gì không? Trong Cựu Ước, khi họ dâng của—của lễ, họ đã giết một con chim, và rưới huyết con này lên con kia, người bạn đời đã chết; và nó bay khắp trái đất, rưới huyết của người bạn đời đã chết. Khi Hội thánh trở nên Cô Dâu thật của Chúa Jêsus Christ, Nó sẽ mang Huyết của Chúa Jêsus Christ cùng với Nó, rảy huyết đó trên đất, kêu lên, “Thánh thay, thánh thay, thánh thay, là Chúa.” Không khí của nó, mỗi chút của nó sẽ là thuộc về Đức Chúa Trời. Bản chất toàn bộ của nó sẽ là thuộc về Đức Chúa Trời. Anh chị em không thể trông mong điều gì khác.

¹³⁴ Đó là lý do tại sao mọi người cũng đến nhà thờ. Không phải để chơi bài và chơi bài xì phé, khiêu vũ trong tầng hầm, ăn súp tối và những thứ như thế. Đó là dành cho thế gian. Và chúng ta sẽ không bao giờ có thể so sánh với họ, và xấu hổ vì chúng ta đã cố gắng làm thế. Chúng ta nên rao giảng về Đức Thánh Linh, trong quyền năng, và sự phục sinh của Đấng Christ. Chúng ta có điều gì đó mà họ không có. Chúng ta hãy sống với điều đó, đừng cố sống sao chép theo họ. Hãy sống với điều chúng ta biết là đúng. Sống trong Đấng Christ. Chúa Jêsus phán, “Nếu Ta được cất lên, Ta sẽ kéo nhiều người đến với Ta. Các ngươi là muối của đất. Song nếu mất mặn đi, thì không dùng chi được nhưng phải quăng ra ngoài và bị người ta đạp dưới chân.” Những lời làm chứng của chúng ta!

¹³⁵ Không có gì ngạc nhiên, ngay cả các nhóm Ngũ Tuần của chúng ta, tẻ đến mức tôi ghét phải nói điều đó, các nhóm Ngũ Tuần của chúng ta đang rơi vào điều giống như vậy đó, ngay trong cùng khuynh hướng. Và không có gì ngạc nhiên khi mọi người nói rằng họ không có những gì họ nói rằng họ có. Hội Thánh của hoạt động ngũ tuần này phải được liên kết chặt chẽ với quyền năng của Đức Chúa Trời Toàn Năng, cho đến khi chính Sự Sống của Chúa Jêsus Christ sẽ được phản ánh trong Nó.

136 Nhưng chúng ta muốn bắt chước thế giới. “Chúng tôi sẽ làm điều đó, dù sao đi nữa.” Hiểu không? “Chúng tôi muốn có cách của chúng tôi về nó.” Nhưng chúng ta không nên làm điều đó. Thật sai lầm khi làm điều đó. Các giáo hội cũng giống như người đàn bà, hành động điên cuồng.

137 Trước hết anh em biết, nó trở nên được lắm lúc ban đầu khi Đức Chúa Trời khai sinh Hội thánh ngũ tuần này, cách đây khoảng bốn mươi hay năm mươi năm. Nó đã sống thánh khiết. Nó thánh khiết. Quyền năng của Đức Chúa Trời đã ở cùng nó. Nhưng khi chúng ta tiếp tục, chúng ta bắt đầu đi theo thế gian.

138 Điều đầu tiên anh em biết, chúng ta phải xây tòa nhà rất to lớn phải chiếu sáng hơn những người Giám Lý qua ở góc phố kia. Chúng ta phải có điều gì đó rất lớn, điều lớn nhất, và thứ lớn nhất, và thứ lớn nhất. Thật xấu hổ. Rất nhiều người chúng ta tự thổi phồng khi chúng ta có được...Anh em Ngũ Tuần thấy người nào đó đi xuống, hội truyền giáo nhỏ, hay hội thánh nhỏ bé, và họ đi đến một nhà thờ lớn. “Chúng tôi thuộc về hội thánh đầu tiên, hay hội thánh lớn,” hay đại loại như thế; coi thường họ.

139 Điều anh em cần là Đức Thánh Linh, để làm anh em xì hơi một chút, đúng vậy, hãy để cho anh em biết rằng phép báp têm thực sự của Đức Thánh Linh sẽ khiến một bộ lễ phục choàng tay qua một bộ đồ lao động và nói, “anh em.” Đúng. Sự cứu rỗi điển hình chân thật, quyền năng Đức Chúa Trời Toàn Năng, vâng, thừa quý vị, sẽ làm nên chiếc áo lụa cũ đặt tay vào chiếc áo in hoa, và nói, “Chị ơi, tôi yêu mến chị.” Chắc chắn sẽ thế.

140 Nhưng chúng ta bắt đầu đi ra với thế gian, trôi giạt theo thủy triều. Hội thánh chúng ta có điều đó. Chúng ta không phải nói chuyện về những tín đồ Giám Lý và Báp-tít nữa. Đó là chính chúng ta. Chính trong hàng ngũ chúng ta. Đó là lý do Đức Thánh Linh không thể vận hành. Đó lý do tôi nói rằng Đức Chúa Trời không thể đặt sự phê chuẩn của Ngài trên bất cứ tổ chức nào tối nay. Bởi vì, các dân Ngoại không được coi như là một dân tộc. Họ là một dân ra từ các dân Ngoại vì cơ Danh Ngài. Đức Chúa Trời sẽ lấy những cá nhân.

141 Vậy tôi nghĩ những tổ chức của chúng ta làm một công việc tốt. Điều đó được lắm. Nhưng anh em không thể dựa vào đó, nói

rằng, “Tôi là ngũ tuần, bởi vì tôi thuộc về tổ chức Ngũ Tuần.” Anh em là ngũ tuần khi anh em có một kinh nghiệm ngũ tuần. Tôi không quan tâm anh em có thuộc về giáo hội Công giáo không, anh em là ngũ tuần. Anh không thể lập tổ chức Ngũ Tuần. Ngũ Tuần là một kinh nghiệm, không phải là một tổ chức. Và điều đó đúng.

¹⁴² Nhưng những người Ngũ Tuần chúng ta đã bắt đầu suy nghĩ, vì chúng ta có tên là Ngũ Tuần, chúng ta có thể tiếp tục và sống trong thế gian, làm bất cứ điều gì chúng ta muốn. Chúng ta giống như đang leo lên tháp của Nim-rốt; nó sẽ biến thành tro bụi. Giống như cái khố bằng lá vả của A-đam; nó sẽ đi trở lại. Giống như phòng tuyến Siegfried ở nước Pháp, phòng tuyến Maginot ở nước Đức; nó đã vỡ tan tành.

¹⁴³ Bởi vì, không có ngọn tháp nào khác, không có chỗ dựa nào khác. “Nhưng Danh Chúa là ngọn tháp kiên cố mà người công chính chạy vào và được an toàn.” Khi anh em chạy vào Nó, anh em mang Danh, Danh; không chỉ gọi là một Danh, nhưng Danh và con người anh em, giống như Đấng Christ trong đời sống. A-men. Ngài tuyệt diệu biết bao. Vâng.

¹⁴⁴ Hội thánh đã làm như vậy, phạm tội tà dâm thuộc linh, như một người phụ nữ mà chia sẻ tình yêu của mình từ chồng mình cho một người đàn ông khác. Người phụ nữ đó không xứng để chung sống. Anh em biết điều đó. Và khi hội thánh bắt đầu chia xốt tình yêu với thế gian, Đức Chúa Trời là một Đức Chúa Trời ghen tương. Ngài đã bỏ dân Y-sơ-ra-ên bởi vì điều đó, và Con Ngài sẽ bỏ điều giống như vậy.

¹⁴⁵ Ngài sẽ có một Cô Dâu không có một vết trong Nàng. A-men. Nàng được thanh tẩy bằng Huyết của chính Ngài. Đúng thế. Vậy chúng ta thấy mình đứng ở đâu, lễ cưới đang sẵn sàng để đến.

¹⁴⁶ Bây giờ, chúng ta nhận ra nàng phạm tội tà dâm thuộc linh, đi ra ngoài với thế gian, tuyên bố điều gì đó, sống điều gì đó khác hẳn. Điều đó sẽ không bao giờ hiệu quả. Những gì hội thánh nên làm, là làm giống như Ê-xơ-tê đã làm. Ê-xơ-tê từ chối sự trang điểm của thế gian.

147 Chúng ta biết cuốn sách nhỏ đó về Ê-xơ-tê, cách mà Mạc-đô-chê...Cậu của ông có một cô con gái. Và đã sụp đổ trong thời kỳ thống trị của người Mê-đi và người Ba Tư. Đó là một hình bóng rất đẹp ở đó. Nhà vua, một trong những vị vua vĩ đại nhất trên thế giới thời đó, ông đã có một yến tiệc lớn. Và ông đã truyền cho hoàng hậu đến ngồi bên vua, nhưng nàng không muốn làm điều đó. Nàng đã từ chối làm điều đó. Vì vậy vua đã làm gì? Vua rất bị bẽ mặt, không biết làm gì, vì vợ của chính vua không muốn đến.

148 Tôi nghĩ điều đó rất giống với Đấng Christ ngày nay. Đấng Christ đã mời chúng ta ngồi ở những nơi trên Thiên đàng với Ngài, và chúng ta xấu hổ về điều đó. Nhiều người xấu hổ khi nói rằng họ đã được báp-têm bằng Đức Thánh Linh. Những người Ngũ Tuần, đúng vậy, họ xấu hổ để nói điều đó. Chúng ta xấu hổ về Ngài.

149 Và vì vậy hoàng hậu không muốn đến. Nàng từ chối đến. Điều đó làm vua thấy bẽ mặt. Vua đã đỏ mặt. Mọi người đã nhận thấy điều đó.

150 Tôi tự hỏi mặt Chúa Jê-sus cũng có đỏ một chút không, khi Ngài mời chúng ta đến làm việc, kêu gọi hoạt động Ngũ Tuần vì sự thông công và tình anh em, và chúng ta được tổ chức quá chặt chẽ thành từng nhóm nhỏ cho đến nỗi chúng ta không khuất phục nhóm khác. Chúng ta rất, trở nên rất trần tục với những việc như thế, chúng ta trở nên hổ thẹn về danh Ngũ Tuần. Một số người e ngại để nói. Nói, “À, tôi—tôi thuộc về...Tôi là một Cơ-đốc nhân, nhưng...” Tôi rất vui vì tôi đã có một kinh nghiệm ngũ tuần. A-men. Tôi vui mừng được mang Danh Chúa Jê-sus Christ. Đó là đặc ân lớn nhất mà tôi từng có, được nói rằng tôi là một phần của Ngài.

151 Bây giờ chúng ta thấy, thế thì, vua có một số người cố vấn, để hỏi vua phải làm gì. Và họ nói, “Nếu cứ tiếp tục như thế này, tất cả những người phụ nữ còn lại trong cả nước sẽ noi gương đệ nhất phu nhân đó.”

152 Tất nhiên, đó là những gì đang xảy ra tối nay. Tôi nhìn vào một số phụ nữ này. Tôi hy vọng tôi không làm tổn thương tình cảm của chị em, và tuy nhiên tôi làm, tôi hy vọng thế. Ừ-m. Đúng. Cố gắng trở thành thứ đệ nhất phu nhân này ở đây, với những

kiểu tóc cắt cao này. Tôi chưa bao giờ thấy chuyện như vậy trong suốt cuộc đời của tôi.

¹⁵³ Ngày nọ có một người đàn bà đến tiệm nơi tôi đang chờ vợ tôi, và đầu bà đó thì phồng lên kiểu *đó*, còn đôi mắt thì tô vẽ màu xanh lá cây. Tôi nói, “Biển đi, ông kẹ. Tôi sẽ thấy dễ chịu hơn.” Đó thật là cảnh kinh khủng nhất. Nó chắc hẳn khiến các bạn hoảng sợ. Điều gì vậy? Đệ nhất phu nhân. Đó là đệ nhất phu nhân. Đúng thế. Và họ làm theo gương đó.

¹⁵⁴ Và hãy để tôi nói điều này bây giờ. Tôi đã không nói điều đó một cách đùa giỡn, nhưng trong ẩn dụ, để các bạn sẽ hiểu. Điều đó chính xác những gì các Cơ-đốc nhân lớn tuổi quý vị đang làm cho những người trẻ hơn này. Hoàn toàn chính xác. Quý vị tự cho mình là gương mẫu. Các bạn Ngũ Tuần xưng nhận có Đức Thánh Linh, các bạn là một gương mẫu cho những tín hữu Giám Lý, Báp-tít, và Trưởng Lão. không giống như đệ nhất phu nhân đó, song các bạn được cho là giống như Chúa Jêsus. Ngài đã bảo các bạn *Ở đây* điều gì để làm, làm bằng cách nào. Chúng ta phải đi theo luật lệ và gương mẫu của Ngài. Nhưng đó là cách chúng ta tìm thấy nó. Ê-xơ-tê...

¹⁵⁵ Hoàng hậu này, không muốn lắng nghe điều đó. Nàng không muốn đến; đã làm bẽ mặt vua. Thừa, “Nếu như—nếu người phụ nữ đứng đầu đất nước để một tấm gương như thế, hết thấy những người phụ nữ còn lại sẽ làm điều đó. Rồi lúc đó khi một người đàn ông gọi vợ mình, nàng sẽ nói, ‘Hãy để tôi yên.’” Hiểu không? Ồ, anh ấy thật sự đã báo trước về nước Mỹ, phải không? Bây giờ, chúng ta thấy rằng trong việc làm vậy, bấy giờ có một người thông thái đến yết kiến vua, đến gần khuyên bảo vua. Người đó nói, “Việc cần làm là dứt phép thông công hoàng hậu. Và gửi thông báo đi khắp nước, và kêu gọi tất cả những người nữ đồng trinh còn trẻ, và chọn cho vua một người vợ.”

¹⁵⁶ Điều đó làm vui lòng nhà vua. Vì thế vua đã sai đi, và vua sai những người tớ gái, và vân vân, đi ra để—để chọn tất cả những cô gái đồng trinh trẻ mà có thể, những phụ nữ trẻ đẹp khắp đất nước và huyện thị khắp nơi người đó đi qua, đó là điều quan trọng nhất trên thế gian.

157 Và khi vua làm, điều đó đã đến với cô gái trẻ người Do-thái này. Nàng đúng là loại người bị ruồng bỏ, bởi vì, giống như dân Ngoại, anh em thấy đấy, nàng là người bị gạt bỏ sang một bên. Và nàng không có cha mẹ. Và Mạc-đô-chê, người cậu đang nuôi dưỡng nàng. Và nàng phải đi, để hội đủ tiêu chuẩn.

158 Và vì vậy những gì họ đã làm, họ phải đưa những cô gái này vào để tẩy uế trong rất nhiều tháng. Họ phải xúc dầu thơm và trang điểm đủ kiểu, và sửa sang lại tất cả, để có thể ra mắt vua.

159 Bây giờ, đó chính là cách thế gian muốn sửa soạn hội thánh ngày nay. Tô điểm nó bằng thế gian; rập khuôn theo những việc của thế gian; cố gắng có được nhiều thuộc viên hơn, nhận vào bất cứ điều gì ở trong sự thông công của họ. Chao ôi! Thật là tội nghiệp. Một tổ chức cố gắng đánh bại tổ chức kia, lấy bất cứ thứ gì để có được một thành viên. Bạn có thể đưa họ vào tổ chức này, nhưng họ sẽ không bao giờ được thông công với Đấng Christ cho đến khi họ được thanh tẩy và sanh lại bởi Thánh Linh của Đức Chúa Trời. Đúng. Họ có thể có tên trên một cuốn sách ở đây, nhưng không phải Ở đó, trên Sách Sự Sống của Chiên Con, cho đến khi nó được viết bằng Huyết của Đức Chúa Jêsus.

160 Tất cả phụ nữ, họ trang điểm cho mình, trông thật xinh đẹp. Và, ồ, tôi hình dung họ thật sự có một số người nhìn ngắm họ, có lẽ là sau đệ nhất phu nhân và đại loại như vậy. Họ sửa soạn trang điểm lộng lẫy vì họ sắp ra mắt nhà vua.

161 Tôi nghĩ đó là về toàn bộ vấn đề đang xảy ra với các giáo hội chúng ta ngày nay. Họ đang cố ăn diện, theo thế gian, có những thú vui thế gian, những việc thế gian ở trong đó, làm những việc của thế gian, liên kết với thế gian, nghĩ rằng mình có thể gặp được Vua. Đức Chúa Trời không quan tâm về điều đó. Ngài ghét điều đó. Nhưng chúng ta muốn hành động như thế gian.

162 Một số giáo hội của chúng ta, tôi đã nói, đã hạ những thanh chắn xuống, nhận vào các chấp sự, và vân vân, trong hội thánh, và đôi khi là những mục sư, mà đã kết hôn bốn hoặc năm lần, và—và một số người trong số họ hút thuốc lá. Nói, “Họ sẽ—họ sẽ chấm dứt điều đó. Họ sẽ ổn thôi.” Đem một người đàn ông ra khỏi quán rượu một đêm, và đưa anh ta lên bục giảng tối hôm sau. Tôi không tin có chuyện như vậy. Tôi tin rằng một người đàn

ông phải được chứng minh, đúng vậy, đã được chứng minh. Tôi nói với các bạn, rất nhiều lần chúng ta gọi...

¹⁶³ Tôi tin phép báp têm bằng Đức Thánh Linh. Tôi tin vào việc nói tiếng lạ, nhưng tôi nghĩ chúng ta đã nhấn mạnh quá nhiều vào điều đó. Một người có thể nói tiếng lạ, và một người nữ nói tiếng lạ, và nếu đời sống người nữ đó và đời sống người đó không sánh với những gì tiếng lạ các bạn đang nói, thì đó là việc nói tiếng lạ sai, bởi vì Đức Thánh Linh sẽ khiến anh em hành động giống như Kinh Thánh. Ngài sẽ mang anh em đến tầm vóc trọn vẹn của Đấng Christ.

¹⁶⁴ Các bạn lấy ví dụ một người nói tiếng lạ, với đủ tính khí để đấu tranh với lửa, và nói về những người lân cận, và mọi thứ như thế. Tại sao, các bạn gọi đó là Đức Thánh Linh sao? Nó không thể. Không, thưa quý vị.

¹⁶⁵ Đức Thánh Linh là sự nhu mì, vui mừng, bình an, nhịn nhục, nhân từ, mềm mại, kiên nhẫn, đức tin. Đức Thánh Linh, đó là trái của Thánh Linh, mà Đức Thánh Linh sanh ra trong Hội thánh của Đức Chúa Trời hằng sống, sự dịu dàng, và sự khiêm nhường, hạ mình, yêu thương nhau, nhịn nhục.

¹⁶⁶ Nếu một anh em phạm lỗi, đừng cứ đánh đập anh ta hay điều gì khác. Hãy đi theo xem thử anh em có thể đem anh ta trở lại không. Đừng chờ đợi thầy giảng làm điều đó. Anh em hãy làm điều đó, hay người nào khác. Thầy giảng không thể làm điều đó chút nào, các chấp sự cũng không. Mọi người, là chi thể của Thân thể của Đấng Christ này, nên làm gương cho nhau. Chúng ta đã có... Và nếu chúng ta có Thánh Linh của Đấng Christ trong chúng ta... Ngài dạy ẩn dụ tuyệt vời. Họ để lại chín mươi chín con, và đi tìm một con đó. Đó là những gì chúng ta được cho phải làm. Nhưng chúng ta nói, "Ồ, để mặc họ đi." Chúng ta không bao giờ nên làm điều đó. Chúng ta nên nhân từ, tha thứ, nhịn nhục. Đó là trái của Thánh Linh.

¹⁶⁷ Bây giờ, thế thì chúng ta thấy chính mình, Ê-xơ-tê đó, sau khi nàng...Họ đưa nàng vào một trong những nơi này, để nàng tự trang điểm, để ra mắt vua. Chao ôi! Nàng đã từ chối điều đó. Nàng không muốn điều đó. Nàng muốn đi ra giống như gương mặt tự nhiên của mình. A-men.

168 Ngày nay chúng ta có những giáo hội muốn hành động như thế gian, hoặc vì chúng ta trở nên lớn mạnh. Đức Chúa Trời phán, “Khi nó còn nhỏ, họ đã hầu việc Ngài. Nhưng khi nó bắt đầu lớn, thì họ quên Ngài.” Đúng thế.

169 Khi chúng ta có một cái chảo thiếc dưới đây trên lối đi ở đầu đó, với một cái trống lục lạc, đánh vào mu bàn tay chúng ta; và một cây đàn ghi-ta cũ, gảy nó; và có một buổi nhóm đường phố, các bạn đã khiêm tốn. Nhưng khi chúng ta có những tòa nhà ba hay bốn triệu đô la, và những thứ to lớn như thế, thì chúng ta trở nên rất kiêu ngạo đến mức quên mất điều đó, đúng vậy, đánh bóng với thế gian.

170 Ngày nọ tôi đã đến một nơi, một anh em thánh khiết, có một đám người đang làm việc cho anh. Và nếu mọi phụ nữ ra khỏi đó vào giờ uống cà phê, để nghỉ giải lao, mọi phụ nữ trong đó đều để tóc ngắn và tô son. Vậy thì, anh em nói, “Anh Branham, anh không có việc gì nói điều đó.” Tôi có. Kinh Thánh nói vậy. Đúng thế.

171 Rất nhiều phụ nữ Ngũ Tuần mặc quần áo dành cho đàn ông, và Đức Chúa Trời đã phán đó là một sự gớm ghiếc trước mắt Ngài. Đúng thế. Làm thế nào bạn mong đợi để đi lên Thiên đàng như thế? Nó cho thấy Đức Thánh Linh không có ở trong đó. Nếu Đức Thánh Linh ở trong đó, Thánh Linh sẽ lên án các bạn. Đúng. Ồ, các bạn có thể la hét, nói tiếng lạ, chạy nhảy, nhảy múa trong linh đó. Tôi đã thấy những người theo đạo Hindu làm điều đó, và người Ấn Độ, cùng mọi thứ khác. Điều đó không có nghĩa gì cả, trừ khi có một sự sống hỗ trợ cho những gì bạn đang nói đến, quyền năng của Đức Thánh Linh, để làm cho dân sự sống tin kính. Đó là Cô Dâu của Đấng Christ.

172 Ê-xơ-tê sẽ trở thành một cô dâu, vì vậy nàng không muốn sự trang điểm nào của thế gian. Nàng muốn đi vào, trước vua, giống như nàng vốn có. Nàng tự trang điểm chính mình giống như phụ nữ ngũ tuần nên làm, với linh nhu mì khiêm nhường. Và khi hết thấy những đệ nhất phu nhân này đến gần, với tất cả những bộ cánh thời trang mới của họ, nhà vua đã nhìn họ, và đưa họ vào hậu cung với những người cung phi. Nhưng khi Ê-xơ-tê này xuất hiện trước mắt ông, và ông thoáng thấy tâm hồn dịu dàng, khiêm

nhường, nhu mì đó, vua nói, “Chính là nàng. Hãy lấy vương miện và đội trên đầu nàng.” Chính là điều đó.

173 Hãy để họ tự trang điểm cho mình với loại linh đó, không chỉ những phụ nữ, mà còn những người đàn ông nữa, hãy tự trang điểm cho mình bằng loại linh đó. Thế thì anh chị em trở nên sẵn sàng đại diện cho Cô Dâu, êm dịu, cung kính. Ê-xơ-tơ đã làm cho lòng nàng trong sạch.

174 Có rất nhiều thứ chúng ta quan tâm, bên ngoài điều này, ồ, nó phải có rất nhiều chất tẩy nếp nhăn, và rất nhiều thứ của *điều này*, để—để chăm sóc nó.

175 Cách đây một thời gian ở tại đây, tôi đang đứng trong một—một viện bảo tàng dưới Tennessee. Tôi đi ngang qua một nơi nhỏ bé, và nó cho thấy sự phân tích về thân thể con người. Nó nói rằng một người đàn ông nặng một trăm năm mươi cân, về mặt hóa chất trị giá tám mươi tư xu. Bây giờ, bạn là người nào đó, phải không, tám mươi tư xu? Và một số phụ nữ sẽ, phụ nữ Ngũ Tuần, sẽ mặc một chiếc áo lông chồn năm trăm đô la và ngẩng cao đầu, nếu trời mưa, nó sẽ nhấn chìm họ, và họ thậm chí không đáng giá tám mươi bốn xu, đúng vậy, về mặt hóa học. Đó là sự thật, không phải là một trò đùa. Đó là sự thật. Tám mươi bốn xu, đủ quét vôi để rắc một ổ gà mái, và một ít canxi và vôn vôn. Tám mươi bốn xu, các bạn xem điều đó thật kinh khủng.

176 Bạn đến nhà hàng và tìm thấy...lấy một bát súp và có một con nhện trong đó, bạn sẽ kiện nhà hàng.

177 Nhưng bạn sẽ để ma quỷ chọc những chiếc ti-vi cũ bản thủ và những thứ bài bạc xuống cổ bạn, và nuốt chúng nó; khiến các bạn mặc những bộ quần áo ô uế cũ kỹ, những người phụ nữ này, những chiếc váy bó sát cũ kỹ nhỏ bé này giống như một cái xúc xích bị lột da, và bước ra đường như thế. Và chị em biết đấy, chị của tôi, tôi không nói điều đó để vui đùa. Đừng hiểu sai tôi.

178 Hãy lắng nghe. Tôi đang nói điều này. Bạn hành động như vậy, và vào Ngày Phán xét, bạn sẽ bị coi như kẻ tà dâm. Đúng. Chúa Jê-sus phán, “Hễ ai ngó đàn bà mà động tình tham muốn thì trong lòng đã phạm tội tà dâm cùng nàng rồi.” Và khi tội nhân đó phải trả lời về tội tà dâm, thì đó là ai? Chị em. Ai gây ra nó? Chị

em. Đúng thế. Nếu chị em tự phô bày ra đó, để nhìn trước những người đàn ông, giống như thế gian và ăn mặc giống thế gian.

¹⁷⁹ Tôi đã nói có một lần, và một người đàn bà, Louisville, Kentucky, chị ấy nói, “Ồ, nghe đây, Ông Branham. Tôi sẽ cho ông hiểu ngay bây giờ!”

Tôi nói, “Gì thế, thưa bà?”

Bà ấy nói, “Đó là loại trang phục duy nhất họ may.”

Tôi đáp, “Họ làm ra máy may và bán hàng hóa.”

¹⁸⁰ Đó là vì chị em muốn thế. Có điều gì đó sai lầm ở chị em. Điều đó hoàn toàn đúng. Các chị làm thế không phải vì đó là thời trang. Các chị làm thế không phải vì các chị phải làm. Chị em làm điều đó bởi vì chị em muốn thế.

¹⁸¹ Bạn hút thuốc vì bạn muốn. Bạn không cần phải làm vậy. Tôi nghĩ điều lố lăng nhất mà tôi từng thấy là một người phụ nữ đi trên phố, giống như các bạn thấy mọi người, đi ô tô, với điều thuốc giữa các ngón tay của họ. Ô, thật là một sự sỉ nhục. Đó là kẻ thù công khai lớn nhất mà chúng ta có trong đất nước, khi mà các bác sĩ và y khoa nói rằng nó chứa đầy ung thư và mọi thứ khác. Và họ hút chúng liên tục, mọi lúc.

¹⁸² Nhìn thấy một phụ nữ, được cho là một Cơ-đốc nhân, nằm dài trên bờ sông, tắm chung với nhau, với bộ đồ tắm trên người, nằm dài ra đó. Tôi có hai cô con gái. Tôi không nói rằng chúng sẽ không làm điều đó. Chúng nói chúng đang làm cho làn da rám nắng. Chúng sẽ có một trận đòn rám da nếu tôi còn sống. Nó sẽ là một đứa con của *điều này*. Hiểu không? Nó sẽ là con của Ông Branham, với một tấm ván dài chừng đó. Tôi tin việc đó sai.

¹⁸³ Thế thì chúng ta tự xưng, “Ồ, chúng tôi là thuộc viên của giáo hội Ngũ Tuần.” Ôi, thật xấu hổ cho các bạn! Đúng. Giáo hội Ngũ Tuần cần thanh tẩy, mọi cách từ trước tới sau, và qua hầm rượu và tăng hầm, và trên gác. Đúng thế. Và tuy nhiên, trong tất cả điều đó, đó là điều tốt nhất chúng ta đã có được. Nhưng nó có thể...

¹⁸⁴ Cũng giống như trong cuộc cách mạng và thời của Joan xứ Arc, nước Pháp cần một nhà cách mạng, lúc đó cần một cuộc phản cách mạng để giải quyết một số điều đang khiến họ nổi dậy.

185 Và giáo hội Ngũ Tuần cần một nhà cách mạng. Phải. Chắc chắn vậy. Một cuộc nổi dậy chống lại những điều sai trái, và chấp nhận những điều đúng đắn, a-men, một phép báp têm tươi mới bằng Đức Thánh Linh: “Một Hội thánh đã sửa soạn chính Mình!”

186 Nên nhớ, nó sẽ không bao giờ là...Anh em không thể nói, “Ồ, này, tôi thuộc về giáo hội này, hội Ngũ Tuần. Tôi thuộc về Fourquare, hay Hội Thánh của Đức Chúa Trời, hoặc Danh Jêsus,” hay—hay là bất cứ giáo hội nào còn lại. Không! Các bạn không thể tham gia vào bất cứ giáo hội của họ.

187 Đức Chúa Trời kêu gọi bạn như một cá nhân. Và chính bạn là người phải làm cho thanh sạch, bởi vì, “Ngài đang lấy một dân từ các dân Ngoại, vì cơ Danh Ngài, Cô Dâu của Ngài, Dân Ngoại.”

188 Ê-xơ-tê đã tự làm sạch mình. Nàng thanh tẩy tâm hồn mình. Đó là những gì nàng đã làm sạch. Đó là điều mà hội thánh cần: tẩy sạch tấm lòng.

“Làm thế nào anh làm sạch lòng mình, Anh Branham?”

189 “Được rửa sạch bằng nước của Lời,’ qua Huyết của Chúa Jêsus Christ.”

190 Kinh Thánh nói rằng phụ nữ hành động theo cách đó là sai, và vì đàn ông để họ làm điều đó. Đó là do cả hai. Một người đàn ông mà để cho người đàn bà của mình đi ra phố với sự lỏa lồ như thế, với bộ quần áo như thế, tôi không mấy tôn trọng anh ấy dù là một người đàn ông. Anh ấy là một con rối. Đúng thế. Cô ấy sử dụng anh ta như một cái giẻ rửa bát. Xấu hổ cho các anh. Các anh nên là những người đàn ông.

191 Và một mục sư để hội thánh mình chấp nhận những điều như vậy, mà không có thối hắc ín từ điều đó ra khỏi bụi giảng. Người đó hèn nhát. Những gì chúng ta cần là những người đàn ông, Phúc âm, không phải với những bao tay bằng cao su, nhưng với quyền năng và sự bày tỏ của Đức Thánh Linh, với Lời. Kinh Thánh nói những điều này là sai. Mọi người làm theo cách đó, hành động theo cách đó là sai. Nó phải được rao giảng, và được sống, và ở khắp mọi nơi. Hoặc, hội thánh cần một sự thanh lọc, một sự dọn sạch.

192 Ê-xơ-tê thanh tẩy lòng mình trước mặt Đức Chúa Trời, bước lên với một linh nhu mì và khiêm nhường; Hội thánh sẽ là Cô Dâu của Đấng Christ. Bây giờ, nên nhớ, Ê-xơ-tê đã khước từ những hương liệu thế gian. Nàng nhận Thánh Linh vào lòng và đi ra mắt vua.

193 Và phụ nữ ngày nay, giáo hội nghi sẽ nhận họ vào vì nó có số lượng nhiều hơn, nó sẽ là một đám đông ăn mặc đẹp nhất, nó có tổ chức lớn nhất, nhà thờ lớn nhất trong thành phố, và những việc giống như thế, các bạn sẽ bỏ lỡ cách xa nó một triệu dặm nếu các bạn phụ thuộc vào điều đó.

194 Đó là một thần linh êm dịu, tử tế, tôn kính đối với Lời Đức Chúa Trời, “được rửa sạch bằng nước của Lời,” và Lời ở trong bạn. Đó là sự rửa sạch. A-men. Hội thánh cần được rửa sạch, một sự rửa sạch trọn vẹn bằng Phúc âm. Đúng thế. Không chỉ thanh tẩy một phần, mà là một sự thanh tẩy bằng một Phúc âm trọn vẹn tẩy sạch hết, “những con người được làm nên mới trong Chúa Cứu Thế Jêsus.”

195 Cô Dâu của Chúa Jêsus không phải là Cô Dâu bán thú. Ngài không muốn Cô Dâu của Ngài, dơ dáy.

196 Một phụ nữ đến để kết hôn, và nàng trông giống như từ chuồng heo bước ra đó; một người đàn ông có chút lòng tự trọng sẽ không cưới nàng. Người đó sẽ bắt nàng tự làm sạch chính mình.

197 Và khi hội thánh của Đấng Christ đến để cưới, suy nghĩ nó sẽ là Cô Dâu, với mọi thứ thế gian dính trên mình, Cô Dâu của Đấng Christ sẽ không giống như thế. Không, thưa quý vị.

Tôi phải đi nhanh.

198 Hội thánh của Đấng Christ, thuộc về Đức Chúa Jêsus Christ, Hội thánh đó, cũng không phải là một Hội thánh rách rưới, cũng không phải với những miếng giẻ rách tả tơi của các giáo phái. Nó không phải là một thuộc viên của giáo phái lớn nào đó. Nó phải được tẩy sạch bằng Huyết, được mua chuộc bằng Huyết. Đừng nói chúng tôi thuộc về giáo phái lớn nhất, tổ chức lớn nhất, hay điều này, điều kia, hay điều nọ. Nó phải được trong sạch, được

thánh hóa, thánh khiết, không tí không vết, bởi Huyết của—của Đấng Cứu Chuộc nó, Chúa Jêsus Christ.

¹⁹⁹ Giống như Ê-xơ-tê, Người ẩn giấu trong lòng, Người ẩn giấu đó, sự nhu mì và mềm mại của Thánh Linh của Đức Chúa Trời, trong lòng con người; không phải vinh quang và giai cấp của thế gian.

²⁰⁰ Tôi luôn luôn nói thế gian tỏa sáng; Phúc âm chiếu sáng rực rỡ. Ồ, điều đó cách xa nhau một triệu dặm. Hollywood chiếu sáng; Hội thánh của Đấng Christ tỏa sáng rực rỡ bằng tình yêu thương, và sự mềm mại và êm dịu, nhân từ. Đúng thế.

²⁰¹ Ê-xơ-tê không muốn trang điểm cho chính mình bằng tất cả những hương liệu hiện đại của thế gian. Điều đó chắc hẳn không giống như vợ của một vị vua.

²⁰² Còn chúng ta, đang muốn giống như thế gian, và liệu sẽ giống như Vợ của một Người Thánh khiết không? Chúng tôi, với tư cách là Hội thánh của Đức Chúa Trời hằng sống, trang điểm cho mình bằng những thứ của thế gian, và rồi trông giống như Vợ của một Người Thánh khiết sao? Điều đó trông có tự nhiên không?

²⁰³ Nếu các bạn nhìn thấy một người đàn ông ngày nay, mà được cho là một người đàn ông thánh thiện; vợ anh ấy xuống đây, giống như đệ nhất phu nhân, một trong những kiểu tóc to lớn đó như thế này; và bên này màu đỏ, và phía bên kia màu xanh lá cây, và—và trông giống như chị ta đã bị bàn chải sơn đập vào miệng; cùng tất cả các thứ như thế, đi bộ xuống phố, trong bộ quần áo bó sát vào da như thế; và những đôi giày gót rất cao, uốn lượn dọc theo con phố; và nói, “Đó là vợ của một người thánh khiết à”? Tôi không kể chuyện cười. Tôi chỉ đưa ra tuyên bố.

²⁰⁴ Tôi đã đến một trong những hoạt động Ngũ Tuần lớn của chúng ta, cách đây không lâu. Tôi đã dựng một cái lều. Và mục sư nói với tôi, nói, “Vợ tôi là người chơi đàn organ.”

Tôi nói, “Tốt đấy, thưa anh.”

“Anh có phiền khi cô ấy chơi đàn không?”

Tôi nói, “Không. Không, thưa anh. Chắc chắn không.”

²⁰⁵ Và anh ấy đã đi đến người quản lý. Người quản lý nói, Anh Baxter, nói, “Điều đó được lắm.”

206 Anh ấy nói, “Anh Branham, đi qua đây. Tôi muốn anh gặp vợ tôi.” Và tôi đã đi qua đó.

207 Xin tha thứ cho tôi. Hiểu không? Tôi không đang cố, đưa ra một—một nhận xét. Tôi đang cố gắng đưa một sự thật. Hiểu không?

208 Và người phụ nữ đã có một trong những cách làm móng tay này ở đây. Tôi không biết. Thứ đó, các bạn biết đấy, tất cả đã được vẽ lên, và tôi chưa bao giờ thấy như vậy trong đời; và một chiếc váy mà xuống ở *đây*, không có lưng, và hầu như không có gì bên trong nó. Và tôi—tôi chưa bao giờ nhìn thấy một cảnh như vậy trong đời tôi. Và bà ta đã đeo bông tai to tướng dài xuống như thế *này*, và rất nhiều thứ trên người.

209 Và tôi nhìn quanh. Tôi nghĩ, “Ồi, chào!” Tôi là người Báp-tít, và tôi biết rõ hơn điều đó. Tôi nhìn lại lần nữa. Tôi nói...

210 Nay, xin vui lòng, đây không phải là chuyện đùa. Nhưng tôi phải nói điều đó với anh em ấy, và tôi hi vọng nó đã giúp đỡ ông ấy. Không nói nó khác đi; nếu thế, thì tôi là một kẻ đạo đức giả, đấy, cần được thanh tẩy, chính tôi.

Tôi nói, “Thưa ông, ông nói vợ ông là một thánh đồ à?”

Nói, “Ồ, vâng.”

211 Tôi nói, “Bà ấy trông giống như một con ma, đối với tôi.” Tôi nói, “Tôi—tôi chưa bao giờ thấy cảnh như vậy trong đời, như vợ của một mục sư. Đó trông không giống như vợ của một người thánh khiết.”

212 Và hội thánh của Đức Chúa Trời hằng sống cũng vậy, dựa vào thời trang, những bữa tiệc trà, và trò lừa đảo, và chơi đánh bài, và khiêu vũ, và giao lưu, trang điểm cho mình như vậy, với thế gian, mà nói trông giống như một Cô Dâu của Đức Chúa Trời Thánh Khiết. Khi mà cô ta hút thuốc, và khiêu vũ, và tiệc tùng, và những bữa ăn súp tối, và uống cocktail, và tất cả giống như thế, và nói rằng họ là Cô Dâu của Đấng Christ sao? Trông không giống như Vợ của một Người Thánh khiết, đối với tôi. Không, thưa quý vị. Ngài sẽ không chọn một người như vậy. Ngài sẽ tìm một người nữ đứng đắn, trông giống như những gì Ngài đang

cố gắng đại diện. Tôi tin điều đó đúng. Điều đó có thể làm tổn thương một chút.

²¹³ Người mẹ già miền nam của tôi đã chết. Khi tôi còn bé, chúng tôi thường có...Không có gì để ăn, hầu như, chúng tôi đã dùng đậu đen và bánh ngô. Tôi không biết các bạn có biết chúng là gì hay không. Vì vậy, chúng tôi đã không...Bà đã không có chút mỡ nào trong suốt cả năm, và hầu như chúng tôi phải lấy một cái chảo lớn cũ như *thế*, và cho miếng da vào đó. Chúng tôi sẽ đến nơi họ cắt những miếng thịt, hay những người bán thịt sẽ cắt thịt ra và cho chúng tôi miếng da. Và chúng tôi có thể rán nó ra, để lấy mỡ, và đổ lên trên đó.

²¹⁴ Mỗi tối thứ Bảy, mẹ nói rằng chúng tôi cần một liều dầu thầu dầu. Và tôi—tôi thậm chí không thể chịu đựng được thứ đó. Và tôi phải uống nó. Tôi đến với bà, bịt mũi như *thế này*. Tôi nói, “Mẹ ơi, con—con thật không thể uống nó.” Tôi nói, “Nó làm con phát ốm.”

Bà nói, “Nếu nó không làm con phát ốm, thì nó không ích gì cho con.”

²¹⁵ Tôi nghĩ đó là cách rao giảng Phúc âm. Nếu nó không khuấy động các bạn chút xíu, khiến cho các bạn...cảm thấy bắt đầu có sự ham thích thiêng liêng đúng đắn, làm các bạn đau ốm một chút, để xem xét chính mình với Kinh Thánh: xem thử sự cảm dỗ xưa đó, và tính ích kỷ, không tin kính, sự yêu thích thế gian, truyền hình, và những việc của ban đêm; và để lại nhà thờ trống vắng, và các băng ghế trống. Khi mà, lẽ ra bạn nên ở ngoài đó giống như Chúa Jêsus, bạn có Thánh Linh của Ngài trong bạn, cố gắng lôi kéo mọi người trong nước đến hội thánh của bạn, để tiếp nhận Đấng Christ. Và chúng ta tự xưng mình là Cô Dâu của Đấng Christ à? Ôi, thật tội nghiệp, thưa bạn!

²¹⁶ Giờ đã đến. “Cô Dâu của Ngài đã sửa soạn chính Nàng rồi.” Ô! “Đã sửa soạn chính Nàng rồi.” Nàng để qua một bên hết thấy những điều này. Nên nhớ, Ê-xơ-tê được chọn, và những người khác đã bị từ chối. Và chỉ những người được tái sinh, mà có được Thánh Linh của Đức Chúa Trời, mới là Người Được Chọn vào Ngày đó, để đội mão triều thiên vinh hiển trên đầu Nàng. Và những người khác sẽ bị từ chối.

217 Xin để tôi kể cho các bạn nghe một chút chuyện đã xảy ra. Tôi—tôi, tôi là một nhà truyền giáo, như các bạn biết, làm công việc truyền giáo, công việc truyền giáo, khoảng bảy lần ở nước ngoài, trên khắp thế giới. Ở đây, cách đây không lâu, ở thành phố Rô-ma, Rô-ma là một thành phố tuyệt vời cho nghệ thuật. Và họ có một trường nghệ thuật ở đó, và một số thanh niên người Mỹ của chúng ta đi qua đó hàng năm, để nhận khóa đào tạo nghệ thuật một hay hai năm, để học vẽ tranh. Có một nhóm người Mỹ còn trẻ đã qua đây cách đây vài năm, như câu chuyện tôi đã kể. Và khi họ đến đó, họ chỉ hành động cuồng dại. Khi họ ở Rô-ma, họ làm như Rô-ma: đi ra và uống rượu, và tự cởi bỏ áo quần, cùng mọi thứ khác, cả trai lẫn gái.

218 Và có một trường học nào đó. Và trong trường này, nhóm—nhóm người Mỹ này đã đi qua. Và mỗi người trong số họ, gần như, đã làm điều tương tự. Nhưng một cô gái nhỏ nào đó, cô ấy sẽ không chịu đựng được điều đó, chút nào. Cô ấy ở trong nhà. Vào ban đêm cô ấy đọc sách trong khi họ ra ngoài uống rượu. Ban ngày, cô làm việc, học tập. Chà, cô ấy là trò cười của cả trường. Và cô ấy giữ mình như một quý cô, cư xử như một quý cô. Mặc dù có những chàng trai trẻ người Rô-ma và mọi thứ xung quanh, cố gắng mời cô ấy đi chơi, cô ấy đã từ chối. Không, thưa quý vị. Cô ấy ở lại với các bài học của mình, học vẽ, và đúng hơn là, để vẽ. Và cô ấy ở lại với nó.

219 Cuối cùng, người bảo vệ lớn tuổi ở nơi đó cứ theo dõi cô, thấy cô khác biệt rất nhiều, mặc dầu ông ta là người Công giáo Rô-ma, cứ trông chừng cô, cách cô đã cư xử như thế nào. Một buổi tối, cô gái trẻ đó, ở trong bãi đất nơi có xưởng—xưởng vẽ, ồ, hay là chỗ họ có trường học, cô ấy bước ra khỏi khuôn viên trường, và đi lên đỉnh đồi, và mặt trời đang lặn. Và cô ấy đang đứng ở đó, với khuôn mặt xinh đẹp, sạch sẽ, và mái tóc xõa xuống, nhìn qua con đường đó về phía mặt trời lặn.

220 Người bảo vệ già ấy đang cào cỏ trong sân. Ông cứ dõi mắt theo cô gái, khi ông cào. Điều gì đó cứ nói với ông, “Hãy đi, nói chuyện với cô ấy.” Vì thế ông đặt cái cuốc xuống, cởi cái mũ rộng vành cũ kỹ ra, bước lên chỗ cô gái trẻ ấy. Ông hắng giọng. Cô quay lại. Ông nói, “Xin lỗi, thưa cô.”

Cô nói, “Vâng, thưa ông. Tất nhiên rồi.”

221 Và ông để ý cô đang khóc. Tất cả những người khác đều đi ra ngoài trong cuộc vui lớn đêm đó. Ông nói, “Thưa cô, tôi hi vọng cô hiểu đúng đắn, điều tôi sắp nói với cô.” Nói, “Cô đã ở đây cho đến giờ đã trên hai năm. Và tôi để ý nhóm người đi với cô, họ liên tục đi đến những chỗ tiệc tùng, và luôn đến vào ban đêm, say xỉn, và cõi trần, và mọi thứ. Nhưng tôi nhận thấy rằng cô không tham dự những bữa tiệc như vậy.” Và nói, “Tôi—tôi để ý, dường như, cô luôn nhìn về hướng biển. Vào buổi chiều tối, cô bước lên đây, và đứng ở đây mỗi chiều tối, và nhìn xem mặt trời lặn.” Và nói, “Điều gì, điều gì khiến vậy?” Nói, “Tôi là một ông già. Và tôi—tôi tò mò muốn biết điều gì gây ra sự khác biệt này giữa cô và những người khác.”

222 Cô gái nói, “Vâng, thưa ông.” Cô nói, “Thưa ông, tôi đang nhìn hướng về nhà khi mặt trời đang lặn.” Cô ấy nói, “Bên kia, mặt trời đó nơi xa kia là quê hương tôi.” Và cô nói, “Trong xứ đó có một bang nào đó. Và trong bang đó có một thành phố nào đó. Và trong thành phố nào đó là một ngôi nhà nào đó. Và trong ngôi nhà đó là một chàng trai nào đó.” Nói, “Anh ấy, cũng là một nghệ sĩ. Khi tôi ra đi, để đến đây, tôi đã hứa với anh tình yêu của tôi với anh ấy. Chúng tôi đã đính hôn với nhau.”

223 Và cô nói, “Cho dù những người còn lại đó họ làm chuyện gì đi nữa, điều đó chẳng quan trọng với tôi.” Cô nói, “Tôi đã hứa sẽ sống chân chính và đúng đắn.” Và cô nói, “Tôi đang mong muốn cái ngày khi tôi cảm thấy mình đang ở trên đỉnh của đôi cánh của chiếc máy bay lớn đó mà sẽ đưa tôi qua biển và đưa tôi xuống sân bay nơi anh ấy sẽ gặp tôi. Anh ấy đang xây một ngôi nhà, và chúng tôi sẽ sống với nhau trong xứ đó.”

224 Và nói, “Đó là lý do tôi hành động theo cách tôi làm. Tôi sống đúng với lời hứa mà tôi đã làm với chàng trai ấy. Và anh ấy sống đúng với lời hứa mà anh ấy dành cho tôi.” Nói, “Tôi thỉnh thoảng nhận được tin từ anh ấy, và tôi viết thư cho anh ấy, và,” nói, “trao đổi thư từ với nhau. Chúng tôi vẫn giữ lời nguyện ước, chờ đợi ngày chúng tôi gặp nhau.”

225 Ồ, thật tốt biết bao cho một Cơ-đốc nhân chân thật, thoát khỏi những việc của thế gian. Và ngày nào đó, các bạn trò chuyện về đi

vào cảng, trên đôi cánh Chim Câu! Ngài đến để đón một Cô Dâu, một người không khờ dại với thể gian hay những việc của thể gian. Nàng được rửa sạch trong Huyết Chiên Con. Nàng đã thề tình yêu của Nàng—của Nàng chỉ dành cho chàng mà thôi. Tình yêu của thể gian đã biến mất và chết đối với Nàng. “Lễ cưới của Chiên Con đã đến, và Cô Dâu của Ngài đã sửa soạn chính Nàng.”

Chúng ta hãy nghĩ về điều đó trong khi chúng ta cúi đầu một lát.

²²⁶ Một ngày nào đó, khi tôi nhìn về phía mặt trời lặn, Tôi cũng vậy, ba mươi mốt năm trước, đã hứa với Đấng mà tôi yêu, tất cả tình yêu của tôi dành cho Ngài. Tôi luôn cố gắng nắm giữ Ngài và Lời Ngài, bất cứ nơi nào tôi đến. Tôi biết có nhiều người khác đang ngồi ở đây, giống như thế, chờ đợi ngày con tàu cũ của Si-ôn sẽ cập cảng, đón lấy linh hồn của chúng ta và đưa chúng ta vào sự Hiện diện của Ngài, Đấng mà chúng ta yêu mến và đã cam kết với tình yêu của chúng ta.

²²⁷ Có thể có một số người ở đây tối nay, những người mà chưa bao giờ thực hiện cam kết đó. Có lẽ một số người đã hứa nguyện và thất hứa. Nếu bạn ở trong tình trạng đó tối nay, thưa bạn, tại sao bạn không trở lại tối nay và làm mới lại cam kết của mình? Nếu bạn chưa, hãy làm đi. Tại sao bạn không đến và làm điều đó tối nay? Nói, “Lạy Chúa Jêsus, con yêu mến Ngài.”

²²⁸ Hãy nhớ rằng, nếu bạn đã thực hiện cam kết của mình và vẫn còn hòa nhập với những thứ của thể gian, Chúa Jêsus sẽ không có một cô dâu như thế. Ngài không muốn có người nào phạm tội tà dâm. Hết thấy tình yêu của các bạn phải dành cho Ngài. Và nếu bạn yêu những thứ của thể gian, và thời trang của thể gian này, hơn bạn yêu Chúa, thì bạn đã không làm cho mình sẵn sàng.

²²⁹ Người đó có ở đây tối nay không, trong lúc chúng ta cúi đầu, mời bạn giơ tay lên, nói, “Anh Branham, xin cầu nguyện cho tôi. Tôi thật muốn là cách ấy. Tôi—tôi muốn là một phần của Cô Dâu. Và tôi biết mình đang làm những việc mà tôi không nên làm. Xin cầu nguyện cho tôi?” Xin Chúa ban phước cho chị, người chị Ấn Độ của tôi. Xin Chúa ban phước cho chị, chị ơi. Và anh, anh trai của tôi. Và anh, anh ơi. Còn ai khác? Hãy giơ tay lên, nói,

“Xin cầu nguyện cho tôi, Anh Branham. Tôi—tôi—tôi—tôi biết tôi không đúng.”

²³⁰ Bây giờ hãy trung thực với chính mình. Nhìn lại đời sống của bạn. Bạn phải nhìn lại trước khi bạn có thể tiến lên phía trước. Hãy nhìn những gì bạn đã có được. Hãy xem linh mà bạn có đã khiến bạn làm gì. Nếu các bạn không...Nếu bạn xưng nhận mình là Cơ-đốc nhân, mà vẫn hòa nhập với những việc của thế gian, anh, chị em ơi, anh chị em bị mù biết bao nếu anh chị em không thấy mình sai?

²³¹ Ngày nọ có người nói, nói, “Anh Branham, anh nên rời bỏ những người như thế.” Nói, “Những người gọi anh là nhà tiên tri.”

Tôi nói, “Tôi không phải là một nhà tiên tri.”

²³² Nói, “Nhưng mọi người nghĩ rằng anh là. Anh nên dạy những người phụ nữ này. Thay vì bảo họ để tóc dài, mặc quần áo phù hợp và những điều như thế, anh nên nói với họ làm thế nào để có được những điều thuộc linh.”

²³³ Tôi nói, “Làm sao tôi có thể dạy họ môn đại số, khi họ không biết chữ ABC, lớp mẫu giáo? Thậm chí không có phép lịch sự thông thường để làm sạch bản thân, để xưng là, ‘Cô Dâu của Đấng Christ!’” Tôi không nói mĩa mai điều đó. Tôi đang nói điều đó trong tình yêu tin kính.

²³⁴ Như tôi đã nói sáng nay, nếu tôi thấy các bạn đi xuống sông trong một chiếc thuyền, và thấy các bạn đụng vào thác nước, mà con thuyền đó sẽ không chịu nổi, tôi la lên với các bạn và la lớn với các bạn, tôi không cố xúc phạm các bạn. Tôi yêu các bạn. Bởi vì, nếu không, sự sống của các bạn sẽ bị hư mất.

²³⁵ Có ai khác không, hãy giơ tay lên trước khi chúng ta cầu nguyện? Tôi thấy anh, phía sau đó. Đức Chúa Trời ban phước cho anh, và anh, anh. Anh em biết cuộc sống của mình cho thấy mình sai. Bạn vẫn yêu thế gian hơn Chúa, thế thì có điều gì đó không ổn ở đâu đó. Nhìn xem mình kìa. Bên ngoài những căn phòng ở ngoài đó, hãy đưa tay các bạn lên, nói, “Xin cầu nguyện cho tôi, Anh Branham.” Xin Chúa ban phước cho anh. Chúa...Đúng rồi. Thành thật với lòng tốt, tôi—tôi ngưỡng mộ sự chân thành.

²³⁶ Đó là nan đề với giáo hội Ngũ Tuần ngày nay. Chúng ta không có sự chân thành thực thụ chúng ta thường có trước đây. Chúng ta không có sự dạn dĩ để—để đến và nói điều đó, thừa nhận chúng ta sai trật. Ma quỷ đã thật sự nắm giữ như vậy về hội thánh cho đến khi nó chỉ đang dậm trong đồng bùn thế gian. Đừng làm điều đó.

²³⁷ Đời sống của các bạn chứng thực các bạn không có những gì các bạn đang nói mình có. Thế thì tại sao không thú nhận điều đó? “Người nào xưng nhận tội lỗi mình sẽ được tha thứ: ai che giấu tội lỗi mình sẽ không được thịnh vượng.” Anh em không thể che giấu nó. Đức Chúa Trời biết mọi sự về nó. Và nếu anh em thấy và biết rằng anh em đang sống không đúng, thì tại sao không thú nhận điều đó, và nói ra để cho nó được thanh sạch?

²³⁸ “Tội lỗi một số người đi phía trước họ; một số đi theo sau.” Hãy để tôi đi trước tội lỗi. Hãy để tôi nói hết thấy tội lỗi của tôi ngay bây giờ. Hãy để Đức Chúa Trời làm cho đúng. Đó là những gì chúng ta nên làm.

²³⁹ Đã có khoảng sáu hoặc tám bàn tay giơ lên. Chắc chắn có nhiều hơn thế trong nhà thờ nhỏ này, tối nay, khoảng một trăm hoặc hai- trăm người ở đây, hoặc có thể là một trăm năm mươi người. Xin Chúa ban phước cho anh, chàng trai trẻ. Bây giờ, xin Chúa ban phước cho bà. Xin Chúa ban phước cho chị, chị ơi. Đúng thế. Chúa ban phước cho con, con trai. Tốt lắm.

²⁴⁰ [Băng trống—Bt.]...-phụ nữ ngũ tuần thường không cắt tóc họ, nhưng họ làm điều đó ngày nay. Điều gì đã xảy ra? Họ đã từng không làm...trang—trang điểm. Mẹ của các chị thì không, nếu bà là người ngũ tuần. Chuyện gì đã xảy ra ngày nay? Bởi vì họ đắm chìm trong những thứ của thế gian. Và thế gian nhìn vào chúng ta. Chúng ta tuyên bố là một Hội thánh thánh khiết. Chuyện gì vậy? Chúng ta không giống Cô Dâu của Đấng Christ. Còn đàn ông các anh ở ngoài đó, thì cũng như vậy. Anh em ơi, thật xấu hổ cho anh em.

²⁴¹ Lạy Cha trên Trời, khi con nhìn ra đó, và có sự kêu gọi tin nhận trong cách như vậy, quả trách, phá đổ, dường như thật khắc nghiệt. Nhưng bên trong của con đang chảy máu, khi con biết chúng con đang đến gần sự cuối cùng. Những chiếc thuyền

nhỏ này sẽ vỡ ra, một trong những ngày này. Cái chết sẽ tấn công, và các cuộc đấu tranh. Và đã bao nhiêu lần con được gọi đến bên cạnh họ, và nghe họ nói, “Ồ, Anh Branham, ước gì tôi có thể chỉ bắt đầu lại từ đầu.” Thế thì, trong khi những người này có thể, Chúa ôi, xin để họ làm cho nó đúng!

²⁴² Con đang cố gắng hết sức. Lạy Chúa, xin Đức Thánh Linh bày tỏ điều đó cho dân sự, mà con chỉ đang cố gắng giúp đỡ họ, chứ không trách mắng họ. Nhưng, như Phao-lô xưa, đã nói! Lạy Chúa, con không muốn họ bị tổn thương, nhưng con muốn làm họ đau đớn đủ để họ sẽ thấy mình sai trái ở đâu.

²⁴³ Con cầu nguyện rằng Ngài sẽ nhậm lời, tối nay, những người này, đang giơ tay lên, với—với thậm chí đủ tôn kính để—để nhận ra, trước Đức Chúa Trời, rằng họ đã sai, và họ muốn sống đúng. “Hãy tìm, và các người sẽ gặp. Hãy gõ cửa, sẽ được mở cho.” Nhưng nếu anh em không hề gõ, làm sao Ngài sẽ mở ra? Anh em không bao giờ tìm kiếm, làm sao anh em sẽ tìm thấy?

²⁴⁴ Xin để Đức Thánh Linh, Chúa ôi, đem những người này đến sự đầu phục hoàn toàn với Đức Chúa Trời, tối nay. Xin Cha vĩ đại của Đức Chúa Jêsus Christ chúng con thánh hóa họ, linh hồn, thân thể, và thần linh, và đặt họ vào Thân thể của Đức Chúa Jêsus Christ. “Vì lễ cưới của Chiên Con đã gần rồi, và Cô Dâu Ngài đã sửa soạn chính Nàng.” Ôi Chúa, cầu xin đây là đêm chuẩn bị, vì ngày mai có lẽ là ngày chúng con gặp Ngài. Chúng con không biết giờ nào chúng con sẽ được gọi đến gặp Ngài. Xin nhậm lời, Chúa ôi.

²⁴⁵ Bây giờ trong khi tôi đang cầu nguyện, và các bạn đã cúi đầu xuống. Mỗi người trong số các bạn đã giơ tay, nếu bạn thực sự chân thành với điều đó và bạn thực sự có ý đó, và bạn không xấu hổ khi cho mọi người biết rằng bạn đã sai! Bạn sẽ phải đứng với họ ở đó tại sự Phán xét, dù sao đi nữa. Và Đức Chúa Trời đã đặt sự nhận thức tội lỗi ở trên các bạn, để các bạn biết rằng mình sai.

²⁴⁶ Cách đây không lâu ở đây, tôi đã giảng điều gì đó giống như thế. Tôi đã nói chuyện với một cô gái trẻ đang đứng ở đó. Cô ấy trông thật kinh khủng, con gái của một mục sư. Và cô ấy đã gặp tôi bên ngoài nhà thờ, và giá như cô ấy không xỉ vả tôi! Cô ta nói,

“Ông là đồ ngu dốt.” Một cô gái hỗn xược, đôi môi tô vẽ; tóc cắt ngắn, bông bênh. Cô ấy nói, “Nếu tôi muốn có ai đó nói chuyện với tôi về điều đó, tôi sẽ tìm người nào đó có ý thức.” Nói, “Ông đừng bao giờ đến bực giảng của cha tôi và giảng một điều như thế nữa.”

247 Tôi nói, “Cô muốn nói với tôi, cha cô, một thầy giảng Báp-tít chân thật tốt đẹp hết sức như thế, mà sẽ không giảng chống lại điều đó à?”

Cô ấy nói, “Ông ấy không thuê ông đến đây...”

Tôi nói, “Ông ấy không thuê tôi, gì cả. Tôi được mời đến.”

Cô ta nói, “Tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho ông vì điều đó.”

248 Tôi nói, “Điều đó tùy cô. Tôi chỉ đi theo Phúc âm.” Những bụi hoa hồng đang lay động ở đó trong cơn gió nhẹ. Người nữ trẻ đẹp.

249 Ít lâu sau, khoảng một năm sau, tôi đi ngang qua thành phố. Tôi thấy cũng cô gái trẻ ấy mặc váy ngắn, vừa đi xuống phố, vừa hút thuốc. Tôi nghĩ, “Đó là vợ, hoặc, con gái của Anh A gì đó.” Tôi băng qua đường, xem thử bắt kịp cô ấy không.

250 Cô ta ngược nhìn tôi, vừa hút thuốc, phì khói qua lỗ mũi. Cô ta nói, “Chào, thầy giảng,” một giọng châm biếm với điều đó, như thế.

Tôi nói, “Chà, chà!”

Cô ta nói, “Hít một hơi đi. Hãy tỏ ra là người đàn ông nào.”

Tôi nói, “Cô không tự xấu hổ à?”

251 Cô ta với tay lấy trong túi của mình, nói, “Thế thì hãy hút một điếu.”

252 Tôi nói, “Thật xấu hổ cho cô. Hãy hổ thẹn, vì cô đưa cho đây tờ Đức Chúa Trời một điếu thuốc.”

Cô ấy nói, “Vậy thì ông hãy uống với tôi một chai đi.”

Tôi nói, “Xin đừng nói thế.”

253 Tôi nhìn cô ta. Tôi không khỏi khóc, bởi vì bố cô là một người tốt. Tôi nhìn cô. Tôi nghĩ, “Ồ, chao ôi! Cô ta nghĩ mình còn nhiều thì giờ.”

254 Tôi bắt đầu bước đi. Tôi không thể cầm được nước mắt. Tôi bước đi. Cô ấy nói, “Đợi một chút.”

Tôi nói, “Gi thế, cô?”

255 Cô gái bước lại. Gần như là xấu hổ vì nói chuyện với cô trên đường phố, giữa nhiều người qua lại. Cô bước đến. Cô nói, “Ông biết những gì ông đã nói về tôi tối hôm đó không?”

Tôi nói, “Tôi sẽ luôn nhớ.”

256 Nói, “Tôi muốn nói với ông, thầy giảng à, ông đã đúng.” Cô ấy nói, “Tôi đã làm buồn Đức Thánh Linh lần vừa rồi.” Vậy thì, đây là sự nhận xét của người nữ ấy về tôi, và tôi không bao giờ quên nó, chừng nào tôi còn sống. Cô ấy nói, “Ngài đang giải quyết với tôi tối hôm ấy. Nhưng,” nói, “khi tôi quay bỏ Ngài lúc đó, đó là sự cuối cùng của tôi.” Nói, “Lòng tôi rất chai đá; tôi đã không quan tâm đến Đức Chúa Trời, hội thánh, hay điều gì khác. Tôi chửi rủa bố tôi, mỗi ngày.” Và cô ấy nói, “Tôi có thể thấy linh hồn của mẹ tôi bị chiên trong địa ngục giống như cái bánh kẹp, và cười nhạt điều đó.” Điều đó làm buồn Đức Thánh Linh lần cuối. Hãy suy nghĩ về điều đó.

257 Chúng ta hãy về Nhà trên đôi cánh Chim Câu. Chúng ta hãy là Cô Dâu. Hãy đứng dậy khỏi chỗ ngồi của mình giờ này, nếu các bạn sai. Hãy lên đây. Đứng đây trước bàn thờ và nói, “Tôi đã sai. Anh Branham, tôi nóng tính. Hoặc, tôi—tôi—tôi đã sống không tin kính. Tôi—tôi không nên làm những điều này mà tôi làm. Anh Branham, tôi đã làm điều này, điều nọ, hay điều kia. Tôi phạm tội nói dối. Tôi phạm tội ăn cắp. Tôi phạm tội gì đó. Tôi đã không hầu việc Đức Chúa Trời cách tôi nên làm, và tự hổ thẹn về chính mình, và tôi muốn đời sống tôi đúng đắn. Anh sẽ cầu nguyện cho tôi ở đây tối nay chứ, Anh Branham?” Tôi sẽ vui mừng làm điều đó.

258 Nếu Đức Chúa Trời nhậm lời cầu nguyện của tôi, để nghe cho những người đau yếu, đau mù, và đau khổ, Ngài chắc chắn sẽ nghe một lời cầu nguyện cho tội nhân. Các bạn không đến làm một phần của Cô Dâu tối nay sao? Tôi mời các bạn đến.

259 Cảm ơn, người anh em tôi. Tôi ngưỡng mộ lòng can đảm đó, mà sẽ bước ra và thú nhận mình sai trái. Xin Chúa ban phước cho anh, người anh em. Đứng ngay ở đây.

260 Các bạn muốn nói với tôi, các bạn có thể giơ tay lên mà không có thật lòng về điều đó phải không? Điều gì đã xảy đến với dân sự? Anh em ơi, việc gì vậy? Điều gì xảy ra với dân sự chúng ta ngày nay? Anh em có thể giơ tay lên, rằng anh em sai trái, và rồi sẽ không đến ư? Và biết rằng, “Kẻ biết làm điều lành, mà chẳng làm, thì đó là điều ác.” Các bạn đến chứ?

Trong khi người chơi piano, nếu chị muốn, chị ơi, người chơi đàn organ, hãy đàn dạo một bài hát ngắn.

261 Tôi đang mời các bạn. Tôi muốn hỏi các bạn. Bao nhiêu người trong cử tọa này đã có mặt trong các buổi nhóm khi... Các bạn biết tôi không phải là một thầy giảng. Tôi không được học hành đến nơi chốn.

262 Xin Chúa ban phước cho cô, quý cô. Cần một cô gái chân thực để làm điều đó. Ca đoàn nhỏ này đang đến đây, phước cho chị. Đó là sự can đảm thực sự. Tôi—tôi ngưỡng mộ cô gái nhỏ đó. Chúa ban phước cho em, cô bé. Tôi có một bé gái ở nhà, trạc tuổi con, bé Rebekah. Tôi đánh giá cao cô. Cô bé Ấn Độ? Chúa ban phước cho em, cưng à, công chúa nhỏ này. Chúa ở cùng em, em yêu quý. Em, em gái nhỏ, Chúa ở cùng em. Và với em, em gái.

263 Bây giờ, nhìn đây. Nếu các cô gái nhỏ như thế, các cô gái bé, lương tâm dịu dàng; và tôi giảng một bài giảng mà cắt xé lương tâm họ thành từng mảnh, và họ đến đây, biết rằng họ sai, đứng lên đây trước cử tọa để xưng tội. Chắc chắn, chắc chắn những phụ nữ lớn tuổi hơn, quý bà đến chứ? Hãy di chuyển lên phía trên đây, đứng dọc theo ở đây.

Tôi mong gặp mặt Chúa;
Chữa lành vết đau thương, tâm hồn tan vỡ tôi.

Chúng ta hãy hát bài đó.

Duy nhờ cứu ân Ngài.

Cứu Chúa, Cứu Chúa,
Nguyện nghe...

264 Chắc chắn các bạn đủ chân thành để cầu nguyện khiêm nhường, “Lạy Chúa, xin gọi con, thử con, và xem con có gì sai trật không.”

Xin đừng bỏ qua tôi.

Xin Chúa ban phước cho chị, chị thân mến.

265 Bao nhiêu người trong buổi nhóm này đã đứng và thấy, trong cử tọa, đàn bà, đàn ông, và tất cả, đến khi tôi đang đứng cầu nguyện cho người bệnh, và Đức Thánh Linh nói cho họ biết mọi điều, về tội lỗi và mọi điều của họ, và biết không? Bao nhiêu anh chị em biết điều đó đúng? Không bao giờ sai. Đức Thánh Linh đang nói với tôi, cũng Đức Thánh Linh đó, rằng có điều gì đó ở đây tối nay đang làm buồn lòng Ngài. Bây giờ, đó là LỜI CHÚA PHÁN VẬY. Bây giờ, tiếp nhận nó ở đây, hay Ở đó.

266 Tôi không phải là người dễ bị cảm xúc chi phối. Không, thưa quý vị. Tôi biết chính xác mình đang đứng ở đâu, và tôi—tôi biết Chúa. Đúng thế. Có rất nhiều người trong các bạn cần phải đứng ngay tại đây nơi có những cô gái trẻ này. Bây giờ, bạn sẽ đến chứ? Tôi đang mời bạn. Tôi sẽ không thuyết phục. Tôi chỉ nói với bạn.

267 Người nào đó đã nói, “Tôi chưa bao giờ nghe một sự kêu gọi tin nhận mà một mục sư quở trách cử tọa, trong những việc như thế.”

268 Đó là cách nó phải được thực hiện. Bạn không nghĩ ra một câu chuyện đau lòng nào đó, một người mẹ nào đó sắp chết hay gì đó. Đó, đó là dưới sự cảm xúc. Điều các bạn tiến đến là Lời Đức Chúa Trời. Các bạn đừng đến vì sự cảm xúc nào. Các bạn đến tin rằng Đức Chúa Trời là Đức Chúa Trời, và các bạn ở trong nhà phán xét của Chúa. Và các bạn đến, biện hộ trường hợp của mình.

269 Chúa ban phước cho anh, anh, chị em của tôi. Muốn bắt tay các bạn, nói rằng tôi đánh giá cao niềm tin trung thực của các bạn. Cô gái nhỏ, tôi đánh giá cao cô. Xin Chúa ban phước cho cô. Xin Ngài ban cho cô Thánh Linh dũng cảm đó. Xin ban phước cho anh, người anh em của tôi. Chúa ở cùng anh.

270 Một lần nữa, rồi chúng ta sẽ kết thúc. Cũng có lẽ gần cho lần cuối cùng. Hiểu không? Tôi không biết khi nào. Tôi hy vọng nó không. Nhưng nó có thể. Hiểu không?

Cứu Chúa...

271 Hãy đến đây, chị của tôi. Tôi muốn bắt tay chị, cảm ơn chị. Tôi đánh giá cao niềm tin đó. Đó là đức tin chân chính.

272 Hãy đến đây, người anh em của tôi. Tôi muốn bắt tay với anh, ngay tại đây. Tôi đánh giá cao sự chân thành của anh. Xin Chúa ban phước cho anh.

273 Đến đây. Xin Chúa ban phước cho anh. Tôi đánh giá cao sự chân thành của anh, để đưa ra quan điểm cho...

...đừng bỏ qua tôi.

Cứu Chúa...

274 Điều gì? “Lễ cưới của Chiên Con đã đến, và Cô Dâu của Ngài đã sẵn sàng.”

...tiếng kêu hèn mọn;

Trong lúc...

Xin hãy nhớ đến tôi. (Điều gì?)

Tôi chỉ tin cậy vào Ngài thôi,

Trông mong gặp mặt Chúa;

Chữa lành vết đau thương, tâm hồn tan vỡ tôi,

(nơi Lời cắt vào đó.)

Duy nhờ cứu ân Ngài.

Cứu Chúa, Cứu Chúa,

Nguyện nghe tiếng cầu tôi...

Lúc bao người được Ngài kêu gọi mừng vui,

Ô, xin hãy nhớ đến tôi.

275 Nên nhớ, Đức Thánh Linh là Đấng đã cắt vào lòng anh chị em, và đến trên đây. Chỉ cần nghĩ về những nơi Ngài đã cắt, và người đó sẽ không bao giờ sống như vậy. Họ sẽ luôn nhớ điều đó. “Nếu lòng chúng ta không lên án chúng ta.” Nhưng khi anh em đến với điều gì đó trong Lời Đức Chúa Trời, và anh em bỏ qua điều đó, đó không phải Dòng dõi Áp-ra-ham. Áp-ra-ham giữ lời hứa của Đức Chúa Trời trong lòng, bất kể điều gì đến và đi.

²⁷⁶ Tôi đánh giá cao tất cả những người đứng xung quanh bàn thờ. Lời cầu nguyện của tôi cho các bạn, rằng Đức Chúa Trời sẽ ban cho các bạn sự ao ước trong lòng các bạn tối nay, và làm cho các bạn trở thành những người thánh thực sự.

²⁷⁷ Một số thanh niên này, đây là người Ấn Độ, Tây Ban Nha, Mexico, tất cả đứng xung quanh, những người đã tuyên bố là Cơ-đốc nhân, có lẽ, trong nhiều năm, nhưng thấy rằng điều đó là sai. Họ muốn đúng. “Phước cho những người đói khát sự công bình, vì họ sẽ được no đủ.” Bị lên án, sẵn sàng làm cho nó đúng với Đức Chúa Trời, qua bàn thờ bốc lửa của sự phán xét của Đức Chúa Trời.

²⁷⁸ Phải đối đầu với điều đó ở nơi nào đấy, các bạn ơi. Các bạn phải đối đầu với nó nơi nào đó, vì thế hãy đối đầu với nó tại đây. Đừng chờ cho đến buổi sáng. Các bạn có thể bị chết đêm nay trong một tai nạn trên đường về nhà.

²⁷⁹ Mới gần đây trong một buổi nhóm, tôi đã kêu gọi tin nhận, và—và tôi đã gọi, giống như nó ở tận Ohio. Và đêm đó, tôi rời khỏi tòa nhà, và đã đi khoảng mười lăm phút. Tôi nghe thấy ai đó hét lên, ở bên đường. Tôi dừng lại, đi qua đó. Một chiếc xe đã bị tai nạn, đâm vào một chiếc khác. Và một người phụ nữ ngồi đó, rất lo lắng, bà ấy đã tháo chiếc nhẫn của mình ra, bà rất căng thẳng. Bà đã bị giết chết. Và bà đang nói chuyện với con gái mình, trên con đường, trong khi lái xe. Họ đã đem cô ấy ở đó, sẵn sàng đến bệnh viện. Và cả hai ắt đã nên đến tin nhận. Và cô con gái nói, “Mẹ ơi, lời cuối cùng mẹ nói với con trước khi chiếc xe đâm vào, ‘Tôi đã làm sai tối nay. Tôi biết tôi đã sai.’” Và ở đó đời sống của cô đã được kêu gọi.

Ồ, bạn nói, “Điều đó sẽ không xảy ra với tôi.” Nó có thể. Nó có thể.

²⁸⁰ Và chuyện gì sẽ xảy ra nếu Đức Thánh Linh không bao giờ lên án bạn lần nữa và nói với bạn rằng bạn sai? Thế thì bạn sẽ bước vào cõi Đời đời như thế. Và bạn biết đấy, với loại thần linh ấy, bạn không thể làm điều đó. Thưa quý vị, hãy nhìn lại cuộc đời của mình, xem quý vị đã sống như thế nào. Và nhìn lại ở đó và thấy đó là đời sống êm dịu, khiêm nhường của Đấng Christ, phù hợp với tất cả Lời Ngài không. Nếu không, thì hãy đến làm đúng

đi. Có...Tại sao—tại sao phải nhận lấy sự thay thế, trong khi bầu trời đầy những ơn phước ngũ tuần thực sự mà sẽ thanh tẩy tâm hồn bạn, làm thanh khiết linh hồn bạn? Không đúng thế sao?

281 Bao nhiêu mục sư truyền đạo có mặt ở đây tối nay? Tôi muốn một số anh em bước lên đây với chúng tôi. Điều đó ổn chứ, thưa anh em? Vâng. Hãy lên đây, mời anh em, chỉ một phút, thưa anh em? Đúng thế.

282 Chúa Jêsus phán, “Ai nghe Lời Ta, và tin Đấng đã sai Ta, thì có được Sự sống Đời đời; sẽ không đến sự đoán phạt, nhưng vượt khỏi sự chết mà đến Sự sống.” Thánh Giăng chương 6, “Và Ta sẽ làm cho người đó sống lại nơi ngày sau rốt,” một sự sống lại.

283 Hỡi dân sự, chúng ta phải giữ vững điều đó. Chúng ta phải làm điều đó. Nó hoàn toàn phải được thực hiện. Vì thế...Đó không phải là cảm xúc. Những cảm xúc đi với nó, dĩ nhiên. Đúng thế. Nhưng sự việc của nó là, là một tấm lòng hiến dâng.

284 Chỉ nhận lấy Lời Đức Chúa Trời, và nói, “Chúa ôi, con đã làm sai. Con rất tiếc con đã làm điều đó. Ngài biết lòng con. Con đã làm sai. Ngay ở đây trên mảnh đất này, con xưng nhận sự sai lầm mình. Và từ đêm nay, từ nay trở đi, con hứa với Ngài. Con là một phần của Cô Dâu. Con sẽ không bao giờ làm *điều đó* nữa; không bao giờ để mất bình tĩnh lần nữa. Con sẽ—con sẽ hành động như một quý bà. Con sẽ hành động như một quý ông. Con sẽ làm những điều mà Kinh Thánh dạy. Con sẽ nhận Ngài ngay bây giờ ở Lời Ngài.” Thế thì các bạn đang nhận được ở đâu đó.

285 Anh em tin điều đó không, hỡi những thầy giảng Phúc âm? Điều đó là Lễ thật chứ? Đúng thế.

286 Bây giờ, chúng ta hãy cúi đầu cầu nguyện giờ này, chỉ mỗi người trong các bạn, theo cách riêng của mình.

287 Hãy nhớ, ngay bên cạnh bạn là Đấng Christ. Trước mặt bạn, ở đây trên bàn thờ, các Cơ-đốc nhân đang đứng cầu nguyện. Đứng sau các bạn; các mục sư Phúc âm đang cầu nguyện. Bây giờ, điều đó đặt các bạn vào một bầu không khí cầu nguyện.

288 Bây giờ, sự xưng tội của các bạn, trong lòng các bạn, theo cách riêng của các bạn: “Lạy Chúa, con sai rồi. Con xin lỗi, Chúa ôi, con đã làm những điều này. Bây giờ con thú nhận tội lỗi của

mình. Con tin vào Ngài. Con tin nhận Chúa giờ này. Con muốn là một phần của Cô Dâu. Con cầu xin như Danh Chúa Jêsus.”

Bây giờ, hãy giữ sự xưng nhận của bạn trong lòng bạn bây giờ. Bây giờ tôi sẽ cầu nguyện cho các bạn.

²⁸⁹ Kính lạy Cha Thiên Thượng, thỉnh thoảng con đau lòng biết bao khi ngược nhìn dân sự là những người yêu mến con, và xem cách Ngài lấy Lời và đặt Nó ra đó. Nó thật sự cắt vào cốt tủy bên trong xương, nhưng rồi Cha đến ngay bên để chứng thực nó là Lẽ thật. Điều đó là Lẽ thật.

²⁹⁰ Đây là những người đàn ông và phụ nữ, thậm chí cả những cô gái trẻ, những cô bé đứng đây cúi đầu, nước mắt lưng tròng, ngay ngã rẽ cuộc đời. Con nghĩ họ có thể cuốn theo chiều hướng đó, ở dưới đó trong nhạc kích động, uốn éo, bị ma quỷ chiếm hữu, lũ ma quỷ áp bức. Họ đây, họ đang đứng đây tối nay với tấm lòng cúi xuống, muốn có điều gì đó mà họ có thể đặt tay lên, để nói, “Lạy Chúa là Đức Chúa Trời, xin tẩy sạch mọi việc của thế gian ra khỏi con.”

²⁹¹ Đây là những ông, bà trung niên, những cô, cậu trẻ tuổi, hết thấy đang đứng với nhau. Họ đang xưng nhận họ sai. Ngài đã phán với lòng họ; họ chưa bao giờ được ở đây. Điều đó cho thấy rằng họ thậm chí không thể đứng dậy khỏi ghế của mình, mà không có sự quyết định rồi. Thánh Linh của Đức Chúa Trời ở chung quanh họ, và—và phán, “Người sai rồi.”

Và đời sống ngắn ngủi của họ nói, “Chúa ôi, thế thì con cần có Ngài.”

Còn ma quỷ nói, “Ngồi im.”

²⁹² Nhưng Thánh Linh của Đức Chúa Trời phán, “Đứng lên.” Và họ đã bước đi trong sự vâng lời, và đang đứng tại bàn thờ ở đây.

²⁹³ Bây giờ, như con đã trích dẫn với Ngài Lời Ngài, “Kể nào đến với Ta, Ta sẽ không bỏ ra ngoài đâu. Dầu tội các ngươi như hồng điều, sẽ trở nên trắng như tuyết; dầu đỏ như son, sẽ trở nên trắng như lông chiên. Hãy đến, mua rượu và dầu của Ta. Ân điển Ta đầy đủ. Kể nào nghe Lời Ta, và tin Đấng đã sai Ta, thì được Sự Sống đời đời; và sẽ không đến trong Sự Phán Xét, nhưng đã vượt

qua sự chết mà đến Sự Sống. Và bây giờ lễ cưới của Chiên Con đã đến, và Cô Dâu đã sẵn sàng chính Nàng.”

²⁹⁴ Cha ôi, họ là của Cha. Họ là những chiến tích của Lời Cha. Họ ở đây để được rửa sạch bằng nước của Lời, bởi vì đó là Phúc Âm trọn vẹn. Nó không chừa bất cứ điều gì. Nó chặt xuống, cho đến xuống đến nhà trẻ. Nó đào xới tận gốc rễ, những rễ cay đắng, rễ—rễ—rễ của sự lãnh đạm, những rễ thuộc về thế gian. Xin nhờ chúng đi, Chúa ôi, bởi Đức Thánh Linh. Đuổi chúng ra khỏi những người này.

²⁹⁵ Con dâng họ cho Ngài tối nay, Chúa Jêsus ôi, như kho báu của chính Ngài, như những viên đá quý trên mũ miện Ngài, như những chi thể của Cô Dâu Ngài. Con dâng đời sống họ cho Ngài. Con hết lòng cầu nguyện, với những mục sư truyền đạo này, những đầy tớ này của Đức Chúa Trời hằng sống. Chúa ôi, cầu xin Ngài cất khỏi họ những điều thuộc về thế gian, và ban cho họ sự can đảm để đứng đối diện với Sa-tan. Xin nhậm lời, Chúa ôi. Chúng con tin Ngài sẽ làm điều đó. Ngài phán, “Hãy cầu xin Cha bất cứ điều gì như Danh Ta, Ta sẽ làm cho.” Vậy thì, Ngài không hề nói, “Ừ, có lẽ Ta sẽ làm điều đó.” Ngài phán, “Ta sẽ làm điều đó.” Và con tin rằng điều đó là thật.

²⁹⁶ Bây giờ, cũng có lời được chép trong Kinh Thánh, “Nhân Danh Ta họ sẽ đuổi quỷ.” Chính là ma quỷ muốn lấy quý cô hay quý bà, và làm cho đời sống họ tan nát. Chính ma quỷ muốn lấy một người nam và làm hỏng cuộc đời ấy. Và con trích ra câu chuyện ngắn này, Chúa ôi, trong lời cầu nguyện của con. Và con cầu nguyện rằng Ngài sẽ nghe con, và sẽ đáp lời cầu nguyện của con, rằng mỗi một trong số này sẽ được tuyên bố tối nay là những viên ngọc quý của Vương quốc. Họ đã đến. Và con phải trả lời cho lời nói của mình tối nay. Và ở đây họ đến để sát cánh cùng con, và đảm nhận vị trí của chúng con bên cạnh Đấng Christ.

²⁹⁷ Bây giờ, ở Sa-tan, người đã đánh mất điều đó. Người đã giữ lại một vài người, nhưng người không thắng trận chiến. Chúa Jêsus phán, “Ai đến cùng Ta sẽ không bị bỏ ra ngoài đâu.”

²⁹⁸ Ở Sa-tan, ta nói với người, ngày nọ đã có một cậu bé đang chặn bày chiên cho cha mình. Và một con sư tử đến bắt một con chiên đi, lôi nó ra, ngược đãi nó một cách dã man, và định ăn

nuốt nó. Nhưng người chăn chiên nhỏ bé chân thật này, chàng không có gì nhiều ngoài một cái trành ném đá, nhưng chàng có đức tin nơi Đức Chúa Trời hằng sống. Chàng đã đuổi theo sư tử và bắt lấy nó, và chàng—chàng đã giết nó. Chàng đã dựng nó lên, và nắm lấy râu nó và giết nó. Chàng đã lấy chiên ra khỏi miệng nó, mang chiên trở về đồng cỏ để chữa lành nó.

²⁹⁹ Người đã lấy đi những con chiên quý báu này của Đức Chúa Trời, những quý bà này, khiến cho họ cắt tóc ngắn và tô vẽ mặt mày, và những việc trông giống như thế mà Kinh Thánh lên án, và người nghi họ đã thuộc về người. Nhưng ta đến bằng cái trành ném đá cầu nguyện nhỏ bé đơn sơ này. Ta đang mang họ về tối nay. Người không thể giữ họ lâu hơn nữa. Người đã thua trận. Những người đàn ông quý báu này đang đứng đây, những con chiên của Đức Chúa Trời, hãy buông tha họ. Chúng ta như Danh Đức Chúa Jêsus Christ, quở trách người. Ta đặt những thói quen và những cám dỗ, và sự vô đạo đức này và có lẽ là bất cứ điều gì, ta đặt ở giữa họ Huyết của Chúa Jêsus Christ, bởi đức tin, giữa họ và thứ đó một lần nữa. Người sẽ không bắt họ nữa. Họ đang ở trong đồng cỏ của Cha. Họ là con cái của Ngài. Hãy tránh khỏi họ. Trong Danh Chúa Jêsus Christ, ta buộc người.

³⁰⁰ Không một quý nào trong địa ngục có thể đụng đến anh chị em, nếu anh chị em tin điều đó. Anh chị em đã được bao phủ bằng Huyết. Anh chị em được bao quanh bằng lời cầu nguyện, những mục sư truyền đạo Phúc âm, và những sứ giả của giao ước, lời cầu nguyện. Mỗi một anh chị em đang đứng đây, hãy lên đây, biết rằng mình đã có những thói quen, những lỗi lầm, và những việc mà các bạn đã hổ thẹn. Nếu bây giờ bạn đặt chúng trên bàn thờ phán xét bằng đồng của Đức Chúa Trời, và sẽ chấp nhận nó bây giờ như sự tha thứ của bạn, mà Đấng Christ ban cho bạn, bạn sẽ dâng của lễ đó bằng đức tin, để giơ tay lên và nói, “Bây giờ, con tin nhận điều đó. Nó đã chết. Và từ hôm nay trở đi, con sẽ không bao giờ làm điều đó nữa”? Bạn được cứu bởi Huyết của Chúa Jêsus Christ. A-men. A-men. Ngợi khen Chúa.

Có ai khác muốn đến, gia nhập nhóm này không?

³⁰¹ Có ai đau ốm trong tòa nhà, muốn đứng lên để được cầu nguyện cho ngay giờ này không? Hãy đứng lên.

³⁰² Tôi muốn từng người trong số các bạn ở đây, nếu bạn không phải là một—nếu bạn không phải là thành viên của một nhà thờ Phúc âm trọn vẹn nào đó, hãy đi đến một, một nhà thờ này nếu có thể được, nếu các bạn sống gần nơi đó. Hãy đến với mục sư và chịu phép báp-têm. Và rồi nếu các bạn chưa nhận lãnh Đức Thánh Linh, hãy cầu nguyện Đức Chúa Trời ban cho bạn Đức Thánh Linh và làm đầy dẫy bạn, làm cho bạn trở thành một chi thể của Cô Dâu.

³⁰³ Hãy nhìn ra nơi đó, hỡi anh em, nơi những người đau ốm. Ma quỷ không thể nắm giữ những người đó. Đây là thì giờ buông ra. Ha-lê-lu-gia! Anh em tin điều đó chứ?

Vậy chúng ta hãy cúi đầu cầu nguyện.

³⁰⁴ Và mỗi người trong số các bạn ở ngoài đó, bị đau ốm, các bạn mà đang đứng, hãy đặt bàn tay các bạn lên nhau. Chúa Jêsus Christ phán, “Vậy những kẻ tin sẽ được các dấu lạ này. Nếu họ đặt tay trên kẻ đau, thì kẻ đau sẽ bình phục.” Hãy nắm tay nhau. Bây giờ, bạn không cầu nguyện cho chính mình. Bạn cầu nguyện cho người kế bên bạn có trong tay, vì họ đang cầu nguyện cho bạn.

Bây giờ chúng ta hãy cùng nhau cầu nguyện như là một Hội thánh Đấng Christ.

³⁰⁵ Kính lạy Chúa Jêsus, chúng con biết ơn vì chiến thắng tối nay, những linh hồn đang đến với Ngài. Giờ này, ma quỷ đã bắt đi một số con chiên, đầu yếu của Ngài. Chúng con đến đòi lại chúng. Và như là Hội thánh của Đức Chúa Trời hằng sống, chúng con quở trách ma quỷ, và nói, “Hãy buông những người đau này ra, ở Satan. Chúng ta khiển trách ngươi như Danh Chúa Jêsus Christ, để họ có thể được lành.” Kinh Thánh nói, “Những dấu hiệu này sẽ đi theo những người mà tin. Nếu họ đặt tay trên kẻ đau, thì kẻ đau sẽ bình phục.” Đó là lời hứa của Đức Chúa Trời, và chúng con biết rằng đó là thật. Họ được chữa lành bởi những lần roi của Đức Chúa Jêsus Christ.

³⁰⁶ Bây giờ, nếu các bạn tin điều đó, hãy giơ tay lên và ngợi khen Ngài. A-men.

³⁰⁷ Được rồi, mục sư, tất cả là của anh. Xin Chúa ban phước cho anh, thưa anh. Rất vui được ở cùng các bạn tối nay. Xin Chúa ở cùng anh.

Xin Chúa ban phước cho anh em, các anh em đồng lao ở đây.

LỄ CƯỚI CỦA CHIÊN CON VIE62-0121E

(The Marriage Of The Lamb)

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào tối Chúa nhật, ngày 21 tháng Giêng, năm 1962, tại Đền tạm Fellowship ở Phoenix, Arizona, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Voice Of God Recordings.

VIETNAMESE

©2023 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org